

Revista Oficial FC Barcelona · Febrer del 2008 · Núm. 31 · 3 Euros

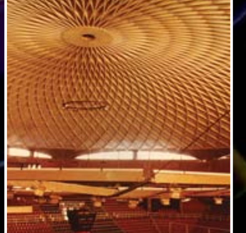
www.fcbarcelona.cat

AMB ÀNIMA BLAUGRANA

Viatge per l'èpica i les emocions del Palau

Nits màgiques
El bàsquet i l'handbol, protagonistes dels records més emocionants

Una obra singular
La impressionant cúpula, principal referència arquitectònica

Jordi Porta
El president d'Òmnium Cultural parla del Barça i del país

Patrocinador Oficial del
Futbol Club Barcelona.

Damm en recomana el consum responsable. 5,4°

FEBRER DEL 2008

Edita: Futbol Club Barcelona
Av. d'Arístides Maillol s/n - 08028 Barcelona
Tlf. 9021899 00 - Fax 934112210
Adreça electrònica: revista@fcbarcelona.cat

Director: Jordi Badia.

Subdirectors: Eduard Pujol, Toni Ruiz i David Saura.

Redactors: Òscar Broc, David Carabén, Xavier Catalán, Cristina Collado, Jordi Clos, Sònia de Alba, Vanessa Forns, Gustau Galvache, Francesc Orenes, Carles Santacana, Manel Tomàs i Anna Segura.

Revisió lingüística: Marina Àlamo.

Redactors en pràctiques: Lluís Feliu i Pere Marcé.

Col·laboració especial: Juan Antonio Casanova i Estel Ortega Vázquez.

Disseny i Infografia: Anna Prats i Dolça Vendranas.

Fotografia: Seguí / FC Barcelona, 'Avui', 'Sport', Jordi Bedmar, H.Caux (UNHCR), Núria Lladó (Fundació Ernest Llunch) i Anna Prats.

Publicitat: FC Barcelona
Departament Comercial i de Màrqueting
Telf. 934963672.

Impressió: Rotocayfo Quebecor.

Tiratge: 133.000 exemplars.

Dipòsit Legal: B-40053-02.

La publicació no es responsabilitza de les opinions expressades en les col·laboracions externes.
La redacció d'aquest número s'ha tancat l'1 de febrer del 2008.

I honorarem el teu record

Fa trenta-sis anys que es va inaugurar el Palau Blaugrana, el 23 d'octubre del 1971. Va ser un acte d'afirmació de la ciutat i el país, i s'hi van aplegar les institucions i les personalitats més significatives d'aleshores. El FC Barcelona, la societat barcelonina i la catalana, de fet, s'obsequiaven una altra obra arquitectònica de referència mundial, com havien fet catorze anys abans amb el Camp Nou. Era un senyal de l'empenta dels catalans, en uns temps gens propicis. Catalunya es movia enèrgica tot i els entrebancs oficials, i el FC Barcelona sabia interpretar els anhels de progrés i modernitat i agafar-ne el lideratge quan tocava. En aquell moment, Barcelona anava molt justeta d'equipaments esportius, i la construcció del Palau Blaugrana va ser un salt endavant de qualitat.

La construcció del Palau Blaugrana era una vella aspiració del FC Barcelona. Els primers projectes es remunten a la Junta Directiva del president Francesc Miró–Sans, a la dècada dels anys cinquanta, el qual volia fer un pavelló poliesportiu al costat del Camp Nou. No va ser possible llavors, perquè la construcció de l'Estadi de futbol i la fallida requalificació dels terrenys que ocupaven les Corts van buidar la caixa. És a partir de la venda de les Corts, el 1966, que el club recupera el vigor econòmic i pot, d'una banda, redreçar el potencial esportiu i, de l'altra, reprendre els projectes que havien hagut de quedar ajornats, com el del Palau Blaugrana.

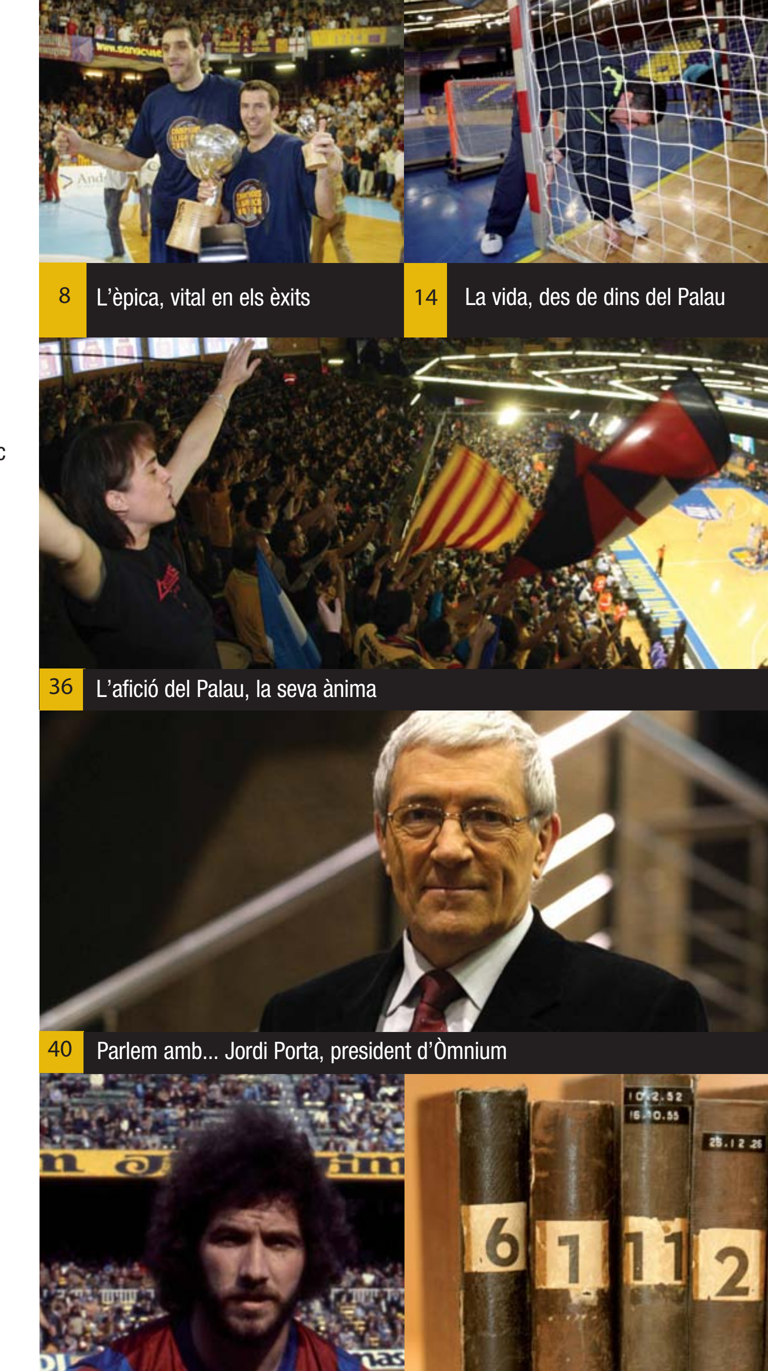
És així com, a partir de la posada en valor d'un patrimoni que havia quedat en desús —el dels terrenys del vell i entranyable camp de les Corts—, el FC Barcelona aborda una inversió patrimonial ambiciosa. La Junta Directiva del president Agustí Montal va ser l'encarregada de finalitzar un projecte col·lectiu del barcelonisme; Francesc Miró–Sans el va engegar, Enric Llaudet li va trobar el finançament i Agustí Montal el va materialitzar.

L'any 1971, el Palau Blaugrana es va considerar una fita arquitectònica. L'espectacular cúpula que el corona i la planta octogonal que facilita la visió des de tots els angles van ser aportacions tècniques molt valorades en aquell moment. Francesc Cavallé i Josep Soteras van ser-ne els arquitectes. Trenta-sis anys després, el Palau s'ha fet vell, talment com el Camp Nou. Tanmateix, a diferència del coliseu futbolístic, la seva reforma és inviable. Cal fer-ne un de nou que s'adapti a les noves necessitats i que connecti amb les tendències actuals.

Avui, com llavors, la construcció d'un nou pavelló poliesportiu es proposa a partir de reptes semblants, tot i que l'existència del Palau Blaugrana fa que es pugui plantejar de manera més ambiciosa. El nou palau haurà de ser referència i icona arquitectònica, una altra imatge amb què identificar Barcelona i Catalunya. I, és clar, hi ha la qüestió del finançament, amb un paral·lelisme d'una obvietat palmària.

L'any 1971 la construcció del Palau Blaugrana va ser un senyal de suport inequívoc a les seccions. El bàsquet, l'handbol i l'hoquei sobre patins s'hi han fet grans i poderosos. L'ambient del Palau els ha convertit en equips temibles. La màgia del Palau no té truc ni misteri; es manifesta transparent a partir de la força que transmeten els milers de culers que, amb els seus crits i aplaudiments, aconsegueixen que el tremolor no sigui cap metàfora. El nou palau n'honorarà el record.

SUMARI

QUAN JUGAR A CASA ÉS JUGAR AL PALAU

L'expressió 'jugar a casa' té, en el cas del FC Barcelona, diverses accepcions. La més habitual és la que es refereix al Camp Nou, un estadi elegant i vastíssim que encara avui impressiona. En el cas dels més menuts, el Miniestadi i la Ciutat Esportiva Joan Gamper fan aquesta mateixa funció d'espai propi i de referent simbòlic. Però aquest recorregut no estaria complet si no ens aturéssim al Palau Blaugrana. La REVISTA BARÇA vol descobrir el Palau, el sostre del bàsquet, l'handbol, l'hoquei i el futbol sala del Barça. Però, sobretot, el Palau és una història d'orgull poliesportiu, d'èpica a la pista i de passió a les graderies. El Palau és una representació precisa del cor i l'ànima del FC Barcelona

ESTEM
SEMPRE
AQUÍ!
DRACS 1991
ACB.COM

Un eufòric David Barrufet aixeca la Copa d'Europa aconseguida el 2005 al Palau.

L'ESPECTACLE DE L'ÈPICA

Què en seria de l'esport sense un alt nivell competitiu? Si no hi ha cap esportista que vulgui perdre un partit, tampoc no hi ha cap recinte on el públic i els jugadors hagin trobat una major sinergia que el Palau Blaugrana. La fórmula s'ha repetit fins a institucionalitzar-se. Per molt complicades que estiguin les coses, el jugador ho dóna tot i el públic l'empeny fins a la victòria heroica, la que està feta d'èpica, que és la que dóna renom i prestigi al Palau

TEXT: Eduard Pujol I FOTOS: Seguí - FCB / Anna Prats / Bevenrain

èpic -a *adj* ***1*** *1* Relatiu o pertanyent a l'epopeia. ***2*** *1* Digne d'ésser l'assumpte d'una epopeia. ***2*** *Heroic*.

Per parlar del Palau Blaugrana hem decidit tirar de diccionari. L'entrada 'èpica' explica un dels trets que esportivament defineixen el Palau d'ençà la seva inauguració, l'any 1971, i, d'una manera més especial, des que els esports de pista coberta s'han superprofessionalitzat. I ja se sap, com més professionalització, més competència, i com més competència, més possibilitats de nits per a l'èpica.

Però si amb aquest 'èpica' hem trobat el mot precís per definir l'ànima del Palau, també cal saber què en diuen els esportistes que hi han jugat. Des del bàsquet, Nacho Solozábal, que és un dels 8 magnífics amb la samarreta penjada al Palau, coincideix amb Valero Ribera —el tècnic del 'Dream Team' d'handbol— a l'hora de triar una paraula que ho sintetitzi tot: l'un i l'altre es queden amb l'expressió 'especial'.

El base que movia Epi, Sibilio i Norris explica que, "per a qui hi ha jugat, el Palau Blaugrana és una pista especial, sobretot, per la unió amb la graderia". Aquesta idea de proximitat és repetida per altres esportistes.

Òscar Grau, referència del Barça d'handbol —hi va jugar de l'any 85 al 95 i hi va guanyar dues Copes d'Europa— insisteix en aquesta qualitat. Grau destaca que "la gent està molt a prop de la pista", i apunta que aquest factor és molt important. "Les altres pistes tenen més distància entre el públic i el terreny de joc. Aquí, en canvi, la gent hi està molt a sobre i anima i pressiona més". Buscant les raons físiques que ho expliquin, Grau parla de l'arquitectura de la instal·lació: "Potser és l'eco del Palau, amb la seva cúpula. Hi caben 7.500 persones, però sembla que n'hi hagi 12.000. He jugat en pavellons amb 15.000 persones i no hi ha la pressió del Palau, que, amb 7.000, està a punt de rebentar".

El so també és especial

La cúpula també capta l'atenció de Joan Creus, el base sempitern del bàsquet a l'Estat Català. De Granollers va aterrar al Barça d'Antoni Serra als primers anys vuitanta. Creus encara recorda: "Quan hi estàs tot sol, a punt per entrenar-te, i fas botar la pilota, s'hi fa un 'eco' peculiar i ràpid, i el soroll augmenta, cosa que genera una sensació que no he tingut enlloc més. És una característica d'aquest pavelló que sempre m'ha impressionat". L'actual segon entrenador de la selecció espanyola de

Vila celebra un gol a l'anada de la final de la Copa d'Europa del 73 (Barça, 5 - Benfica, 3)

> *Sobre la màgia del Palau, Nacho Solozábal coincideix amb Valero Ribera a l'hora de triar una paraula que ho sintetitzi tot: l'un i l'altre es queden amb l'expressió 'especial'*

bàsquet, després dels seus anys al Barça, encara es va convertir en llegenda al Manresa.
Com a rival, explica: “Quan véns de visitant, els crits i l'animació es veuen doblement enfortits per aquesta mateixa sonoritat. Els jugadors del Barça se n'aprofiten i el jugador visitant ho nota”.
Si ens aturéssim en el llistat dels grans basquetbolistes que, per talent i per nombre de temporades, han passat pel Palau com a rivals, en destaca en Josep Maria Margall, amb el Joventut de Badalona. Margall hi va estar el dia de la inauguració veient el triangular que s’hi va fer. En acabat hi va tornar, però a la pista, buscant la cistella. En té un gran record. Tot i admetre que per als equips contraris era molt difícil jugar-hi, també lloa l’ambient que s’hi genera. “Si t’agrada la competició, jugar en un pavelló com el Palau és molt maco”.

El plus de la confiança

Una altra de les samarretes penjades al Palau és la de l’Andrés Jiménez —hi llueix el número 4. Primer hi va jugar de rival amb la Penya, i després es va convertir en un clàssic dels quintets blaugrana. Ara que fa deu anys del seu comiat, recorda que davant d’un partit complicat el jugador del Barça sortia a la pista sabent que el 80% de la feina estava feta: “Jugàvem amb un plus que es diu confiança, i aquesta confiança ens la donava el públic”.
Un equip que, sense aquest factor ‘públic’, no hauria encadenat un palmarès extraordinari a Europa és el ‘Dream Team’ d’handbol. La primera Copa d’Europa es va aconseguir

Canviaven els rivals, les virtuts de l’equip que hi havia al davant, però el que mai canviava era l’esperit del públic del Palau

la temporada 90/91, i a partir de la 95/96 encara en van arribar 5 més, 4 de consecutives, amb eliminatòries i finals per no oblidar mai. Totes eren iguals i, alhora, totes eren diferents. Canviaven els rivals, les virtuts de l’equip que hi havia al davant —que si ara alemanys, que si ara el campió eslovè—, però el que mai canviava era l’esperit del públic i la comunió entre l’equip i la graderia.
Iñaki Urdangarin, el 7 d’aquell equip que va estar catorze temporades al club, exemplifica ‘l’efecte Palau’ i l’element èpic que el defineix: “Podies començar el partit 8 a 1, però sabies que per molt que es compliquessin les coses, al final sempre tenies un avantatge decisiu: el que el Palau significava per a nosaltres i per als rivals”. En línia amb aquest parer hi ha el de l’Enric Masip. L’actual secretari tècnic del Barça d’handbol sentencia: “Si està ple, el Palau és la pitjor pista per visitar com a rival”. De fet, el tècnic Valero Rivera entén que el pavelló va ser una gran ajuda a l’hora de guanyar aquelles finals, perquè “era l’escenari perfecte per jugar aquest tipus de partits”. Qui també va trepitjar el Palau durant més de dues dècades, però assegut a la banqueta dels equips rivals, és el veterà Juan De Dios Roman. Aquest exseleccionador i entrenador de l’Atlètic de Madrid d’handbol als anys 80 en matisa les definicions i reconeix que la passió no està renyida amb el gust cívic que el FC Barcelona pregona: “A la pista del Barça sempre he rebut un tracte exquisit de tothom. I a la pista he sentit

Basile celebra una cistella en un partit d’aquesta temporada contra el Reial Madrid.

El Palau sempre ha respost en els comiats dels seus ídols.

la gent pressionar, de ben a prop, però sempre amb una gran consideració i respecte".

L'hoquei també hi fa història

L'altre esport que ha fet gran el nom del Palau i que l'ha projectat arreu a còpia de guanyar Lligues i Copes d'Europa és l'hoquei patins. L'actual tècnic del Barça és un exjugador del memorable equip dels últims anys setanta i primers vuitanta, Quim Paüls. Ell parla de la 'màgia' d'aquest recinte, i té clar que, "quan està ple, s'hi estableix una comunió especial entre el públic i l'equip i, aleshores, guanyar-hi com a visitant és gairebé impensable".

Precisament el que va ser entrenador de Paüls i dels Villacorta, Centell, Vilapuig i Trullols, el veterà Josep Lorente, parla de 'pinya' quan es refereix a la relació que s'hi estableix entre el públic i el jugador, mentre que un altre ex de la banqueta blaugrana, Carlos Figueroa, fa la seva pròpia definició del que hauríem de definir com a 'fenomen Palau': "La seva grandiositat, de l'espai i de la mateixa història, fa que els contraris es facin més i més petits". Però a la recepta de l'èpica hi ha un altre ingredient: el somni. Potser per això Marc Carmona, l'entrenador del Barça de futbol sala, apel·la a aquesta idea per parlar del pavelló i la pista: "La màgia del Palau fa que hi passin coses que abans que siguin realitat semblen impossibles". 'Proximitat', 'pressió', 'màgia'... Mots fets per escriure aquesta crònica d'èxit que és l'èpica que viu el gran Palau. El Blaugrana, és clar.

Els vuit magnífics i els millors

Pel Palau hi han passat els millors. En el cas dels de casa, el club ho ha reconegut penjant-hi la samarreta de vuit d'aquests jugadors que, per diferents raons, han fet història amb els colors del FC Barcelona. La nòmina d'aquests '8 magnífics' està formada per Epi, Jiménez, Solozábal, Dueñas (del Barça de bàsquet), i per Sagalés, Grau, Urdangarin i Masip, en el cas de l'handbol. Però, com il·lustra la imatge, el Palau també ha marcat els jugadors dels equips rivals. Això explica la presència en l'homenatge a Nacho Solozábal de mítics jugadors de la Penya o del Madrid. L'octubre del 2006, Corbalán, Romay i López Iturriaga, del Reial Madrid, i Margall, de la Penya, no es van voler perdre l'homenatge al '7' del Barça, a qui s'havien enfrontat en nits d'èpica.

El Palau, un aliat infal·lible

JUAN ANTONIO CASANOVA
Periodista de 'La Vanguardia'

No és, per descomptat, la instal·lació més còmoda de l'esport mundial. Per exemple, ara que un es va fent més gran, cada dia costa una mica més pujar-hi tantes escales fins arribar a la tribuna de premsa. Però el Palau Blaugrana, més enllà d'aquests petits problemes i més enllà de la proximitat que li atorga la seva ubicació cèntrica, té alguna cosa especial. Parlar de "la màgia del Palau" no és recórrer al tòpic fàcil. Encara que sigui també perquè la màgia té molt de misteri i sovint al visitant ocasional li faci por endinsar-se en algun d'aquests racons que no se sap ben bé on condueixen.

Són incomptables els triomfs, els títols, que les seccions del Barcelona deuen al clima peculiar que es crea en aquestes nits especials del Palau. Quantes remuntades 'impossibles' a les competicions europees d'handbol! Igual que en aquella final de la Copa Korac de bàsquet davant l'Estudiantes, en què Djordjevic va treure la pancarta amb l'"Stop the war" per la guerra a l'antiga Iugoslàvia. (El mateix Djordjevic que, l'any següent, al mateix escenari, es va endur la Lliga ACB amb el Madrid en el cinquè partit, en un dels episodis més tristos que recorda el recinte blaugrana, i va acabar barallant-se amb Nacho Rodríguez. Però ningú ni res és perfecte.)

O aquell triomf al Mundial de clubs. O la Lliga guanyada a l'Unicaja després de l'ensurt de Màlaga en el comiat d'un dels mites d'aquest recinte, Epi, que va acabar a les espatlles de Peplowski. O els homenatges als més grans, amb aquestes vuit enormes samarretes per tenir-los sempre molt presents.

Les samarretes penjades, i els càntics de les penyes més fidels, i l'acústica peculiar que fa difícil de distingir si l'"speaker" ens dóna les alineacions o està sonant Tina Turner però que, alhora, envolta el que passa a la pista d'una sonoritat impossible de reproduir en altres pavellons… Tot això contribueix a convertir el Palau, en les grans ocasions, en un aliat infal·lible, o gairebé, dels equips del Barça. És alguna cosa diferent —que, per començar, no es dóna ni per indici al mateix Camp Nou—, i molts jugadors avesats a tota mena d'ambients hostils confessen que és aquí, al Palau, on els fa més por jugar.

Segurament el Barcelona acabarà construint una instal·lació més moderna. És llei de vida. Però és segur també que més d'una vegada, quan visqui en aquella casa més gran i més còmoda, trobarà a faltar el clima irrepetible del Palau. Per això és una llàstima que la seva afició es mostri massa sovint tan reticent a omplir-lo.

Grimau fa una esmaixada en el partit entre l'AXA FC Barcelona i el Bilbao.

El jove del filial Joan Saubich porta un carro de les pilotes, després de l'entrenament.

POLIESPORTIU

Hi ha poques instal·lacions esportives al país que, en una mateixa pista, acullin l'activitat de quatre disciplines esportives diferents i que, a més, ho facin adaptant-se als requeriments de quatre equips professionals de primer ordre. El Palau n'és una, i més de 40 esportistes d'elit hi comparteixen somnis, suor, il·lusions, frustracions...

TEXT: Cristina Collado | FOTOS: Bevenrain / Anna Prats

A les set del matí es mouen les primeres ombres al Palau. Encara no roden les pilotes, però el cor del pavelló blaugrana ja comença a bategar. El personal de la neteja prepara la instal·lació perquè tot estigui a punt per al primer entrenament. Des que arriben els primers esportistes, abans de les 10 del matí, l'activitat no s'atura fins a les 12 de la nit, quan les pilotes deixen de rodar. A les 7 del matí, la Isabel i el Rubèn són les primeres ànimes que habiten al pavelló blaugrana. En un dia normal no cal gaire més gent per cobrir les necessitats bàsiques del Palau. És molt diferent del que es requereix en un dia de partit, en què es poden

Les quatre cares del Palau

El Palau Blaugrana té quatre cares molt diferenciades, una per a cada esport. El pavelló està habilitat per prendre la forma d'una pista de bàsquet, d'handbol, d'hoquei patins o de futbol sala. Canvi de porteries i canvi, fins i tot, de pista. I és que l'esport professional cada cop exigeix més. Tot està estudiat i adequat perquè les quatre seccions professionals s'hi entrenin i hi juguin amb garanties. Al llarg del dia, el Palau pot arribar a canviar de fesomia una mitjana de cinc vegades.

aplegar més de 150 persones treballant en aquesta instal·lació, en el cas d'un partit de bàsquet, per exemple.

Després d'encendre els llums, i abans de començar la feina, s'aturen a fer un cafè. Se'l fan a la màquina que hi ha en un dels passadissos del Palau. Cal agafar forces, perquè la jornada és llarga, i el Palau ha d'estar a punt per a les 10 del matí, quan els primers esportistes començaran a entrenar-se. La Isabel s'ocupa dels 150 m² del vestíbul de vestidors, així com dels vestuaris i els despatxos de la part interna del Palau. Al Rubèn li toca rentar la cara al pavelló, és a dir, les grades i la pista. Després de revisar els 7.500 seients, es dedica amb una cura especial a netejar el parquet. I és que, a diferència del que passa amb la gespa al Camp Nou, del parquet se'n fa un ús intensiu.

De seguida arriba el Tomàs, un dels tres conserges del Palau. S'ocupa d'habilitar la pista per al primer equip que s'hi entrena. Avui és el torn del bàsquet. A aquelles hores sobre la pista només hi parlen les màquines. Se sent la remor de fons de la màquina de netejar el parquet. Són 1.135 m² que es cuiden centímetre a centímetre. Al vestíbul, el silenci és més agut. Només el pal de fregar emet una sintonia uniforme. De sobte, una porta que s'obre i es tanca

Des de les 10 del matí fins a les 12 de la nit, l'ús de la pista del Palau és constant. La pilota sempre hi roda, però les disciplines són molt diferents

Els esportistes i els entrenadors conviuen amb els conserges, els encarregats de la neteja i els periodistes. Els dies d'entrenament, el Palau viu l'ambient d'una gran família

sona com un despertador: Palau, és hora de llevar-se. El fisioterapeuta del bàsquet, Toni Bové, ja ha arribat per posar en marxa la infermeria. Comenta que és el més antic del Palau. 26 anys són els que fa que està "entre aquests calabossos", com ho defineix ell mateix mentre somriu. Ja són les 9, i el degoteig de gent és constant. El Palau comença a bategar.

El vestíbul, punt neuràlgic

Unes passes llunyanes adverteixen de l'arribada d'algú. És en Xavi Pascual, el segon entrenador del bàsquet. Parada obligada a la màquina de cafè abans d'entrar a la sala de vídeo del bàsquet. D'aquestes sales, al Palau n'hi ha tres. Mentrestant, a la pista, el Tomàs acaba de col·locar la segona cistella, i el parquet rep les últimes carícies. Els jugadors de bàsquet van arribant descompassats. Entre ells, avui s'hi ha colat l'Éric Gull, que farà ús del gimnàs.

Sona el timbre. I és que el Palau és com la casa d'una família nombrosa, on sempre hi ha moviment. És el timbre d'una de les portes d'entrada al Palau. Es deu haver tancat i no en saben la contrasenya. En Francesc Páez, l'encarregat del material de l'equip de bàsquet, l'obre, assumint una tasca que no li pertoca però que fa sense qüestionar-s'ho. Com en les famílies nombroses, en què sovint el germà gran acaba fent també de pare.

Del vestidor d'handbol en surt Gull en direcció al gimnàs. Allà fa bicicleta, mentre el preparador físic del bàsquet, Toni Caparrós, habilita la instal·lació perquè després hi treballin els jugadors de bàsquet. Estan acompanyats únicament pel fil musical. De mica en mica, el Palau batega amb més força. Venio Losert i Víctor Tomás, en direcció al vestidor, es creuen amb Gianluca Basile, que ja entra a la pista. Els jugadors comencen a escalfar-se, i ja només se sent la remor de les sabatilles sobre el parquet.

Silenciós, apareix el tècnic del Barça Senseit, Marc Carmona. No tenen entrenament fins a la tarda, però treballa des del seu despatx, a les portes del qual es troba amb Dusko Ivanovic, que entra en un vestidor a canviar-se de roba per afegir-se a l'entrenament del seu equip. Els dos entrenadors intercanvien impressions i alguna complicitat. És el moment d'interessar-se per l'estat d'ànim de l'altre o, senzillament, per desitjar-li sort per al pròxim compromís. Després, cadascú continua amb la seva feina. Un, a la pista, i l'altre, al despatx.

Del vestidor d'handbol en surten els jugadors. Uns es queden al gimnàs; els altres marxen a córrer fora de les instal·lacions del club. Amb la seva marxa, el vestíbul, punt neuràlgic de l'activitat diària, queda desert. Només la Isabel hi camina amb el seu carretó de la neteja. De

El conserge del Palau, col·locant una de les cistelles de bàsquet. A la dreta, un operari posa a punt el parquet.

seguida, però, torna el guirigall. Amb el retorn dels jugadors d'handbol se sent el raig de l'aigua de les primeres dutxes del dia. A la pista encara hi sonen les pilotes de bàsquet. L'encarregat de material del Barça Sorli Discau, en Tomàs, ja corre pel Palau. Ha de preparar els estics i les boles. Quan marxa el bàsquet, comença el compte enrere per a l'Andreu, un altre dels conserges. Cal treure les cistelles de bàsquet i habilitar la pista per a l'hoquei en un temps rècord. És un moment de metamorfosi. Primer de tot, s'aixequen les plataformes que donen forma a la pista d'hoquei patins. Així, els més ràpids a canviar-se ja poden començar a rodar sobre el parquet. Després, és el moment de les porteries. El so dels patins avisa que, definitivament, s'ha acabat la tranquil·litat. Ja és l'hora del migdia i la confluència de gent a les dependències del Palau és màxima.

> **El vestíbul del Palau és el veritable punt neuràlgic d'una instal·lació on els esportistes conviuen**

Quan marxa l'hoquei, hi ha canvi de torn a la neteja i a la consergeria. En Carles, el responsable del Palau a la tarda, ja comença a preparar la pista per als jugadors de Manolo Cadenas. Mentre aquests es distribueixen entre la pista i el gimnàs, en Quim Paüls és entrevistat enmig del vestíbul per un equip de televisió. I és que, a més dels esportistes, els periodistes també formen part de l'ecosistema diari del Palau. El volum de la veu de la gent que deambula pel vestíbul baixa per no interrompre l'entrevista excessivament. A la grada, un periodista observa l'entrenament de l'handbol.

Canvis de torn

Ja s'ha acabat l'entrevista al vestíbul, i entra en escena Roger Grimau, que es fa un cafè abans d'entrar a vestidors, en la segona sessió diària. Mentre l'handbol encara està a la pista, els jugadors de bàsquet aprofiten per veure un vídeo del seu pròxim rival. A la sala de treball, habilitada per poder enviar articles i fotografies, un periodista treballa silenciosament. En direcció al gimnàs, la sala de premsa està oberta, amb els llums encesos, les cadires mal col·locades i un plafó, al fons de la sala, carregat de logotips. Són les restes d'una roda de premsa que acaba de congregar una quinzena de periodistes. És, sens dubte, una xifra petita, si es compara amb el que passa a la instal·lació veïna, el Camp Nou, on les dimensions de tot plegat s'allunyen de qualsevol estàndard. És l'hora del bàsquet, que entra a la pista. Els jugadors d'handbol que han allargat el seu entrenament acaben els estiraments sobre el parquet del vestíbul.

Avui, els jugadors de futbol sala són els últims. Ocupen la pista cap a les 9 de la nit. Es nota que, a fora, el Camp Nou ja dorm. No hi ha ni turistes ni gent al bar de la Pista de Gel, que ja ha tancat. Només el Palau continua respirant. Al vestíbul només parla la veu de Barça TV, que emet ininterrompudament. El televisor està encès, i els jugadors s'escalfen sobre la pista. A consergeria, en Carles parla amb el capità del futbol sala, Javi Rodríguez, mentre aquest espera ser atès pel fisioterapeuta, que treballa al vestidor amb Pedrinho. Ja queda poc per plegar. Quan acaben els del primer equip i es canvien els joves del futbol sala base que s'entrenen a l'exterior només queda comprovar totes les dependències i apagar els llums. Ja són les 12 de la nit, i és hora d'anar a dormir. Només falten set hores perquè el Palau torni a bategar ■

> **A diferència del Camp Nou, tot és a petita escala, excepte l'ús intensiu que es fa de la seva superfície**

La plantilla del Barça, ara també al teu mòbil

Tria el teu jugador preferit!!

Ex. envia **FCB MESSI** al **5710**

Si ets soci, ex. envia **FCB MESSI** al **5011**

Cost del sms 1,20€+IVA i 0,90€+IVA per a socis (2 sms per cada descàrrega)

FCB MESSI

FCB DECO

FCB ETOO

FCB GIOVANI

FCB GUDHJONSEN

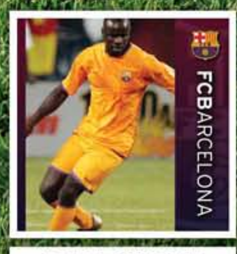

FCB INIESTA

FCB MARQUEZ

FCB EZQUERRO

FCB PUYOL

FCB BOJAN

FCB THURAM

FCB HENRY

FCB RONALDINHO

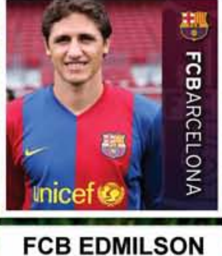

FCB MILITO

FCB XAVI

FCB ZAMBROTTA

FCB VALDES

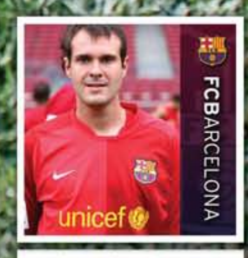

FCB ABIDAL

FCB EDMILSON

FCB SYLVINHO

FCB YAYA

FCB OLEGUER

FCB JORQUERA

*Recorda que per a les decàrregues has de tenir el teu mòbil configurat per connectar-se a Internet-Wap
Contacta amb el teu operador trucant al: 609 per a subscripcions Movistar, 123 per a Vodafone i 470 per a Orange.
Visita www.fcbarcelona.cat, a la secció "FCBMòbil" per gaudir de tots els serveis Barça al teu mòbil

PATROCINADOR FUTBOL SALA

UNA OBRA SINGULAR

En la vida del Barça la construcció del Palau Blaugrana hi té un paper ben rellevant. El Barça no havia tingut mai un pavelló poliesportiu, i va ser una aposta valenta quan encara no feia quinze anys de la construcció del Camp Nou. I, sobretot, era una mostra ben concreta de l'interès per donar suport a les seccions del club

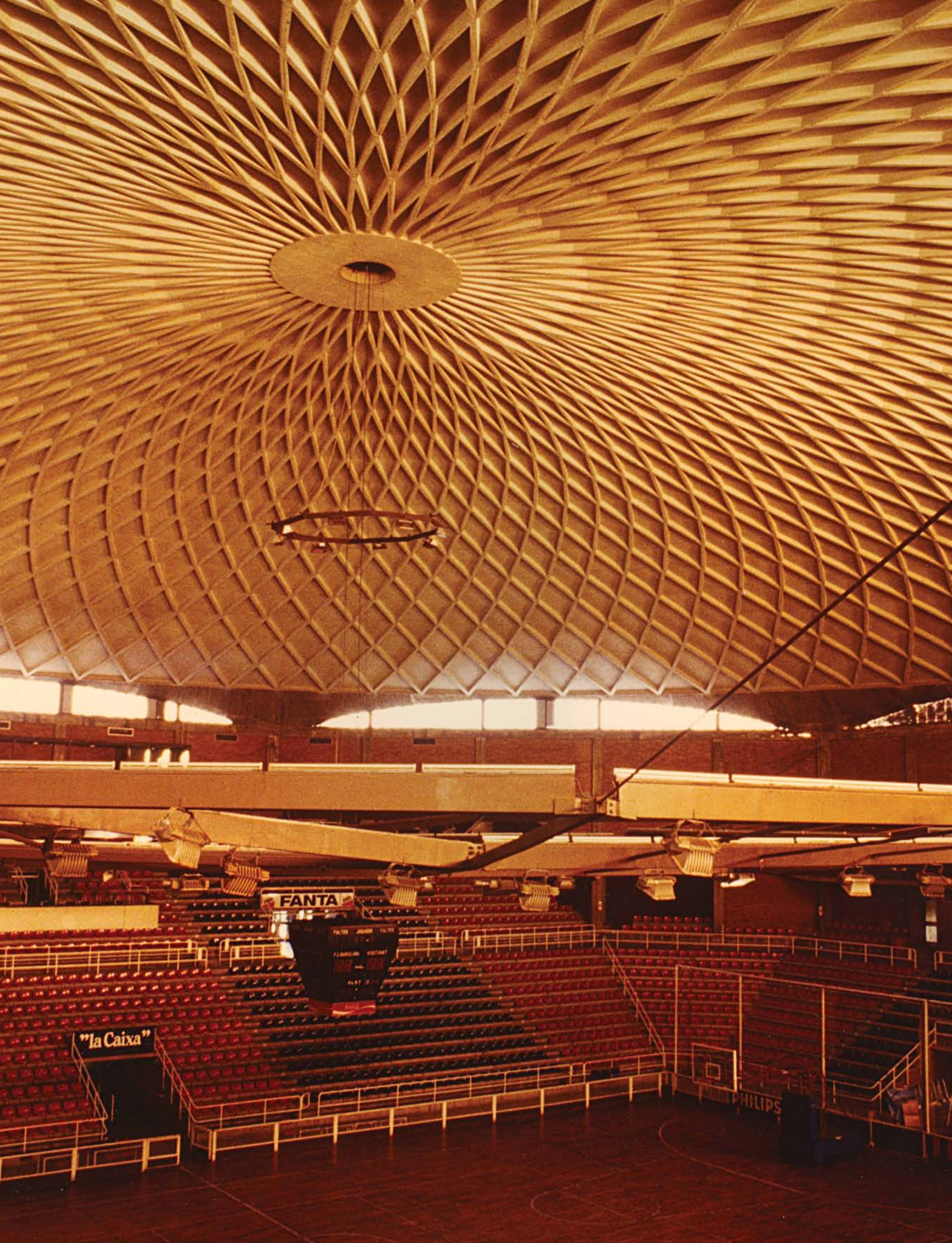
TEXT: Estel Ortega Vázquez (arquitecta) I FOTOS: Seguí - FCB / Anna Prats

Després del que va significar la gran obra del Camp Nou el 1957, era evident que si el Barça volia confirmar la seva aposta com a club poliesportiu necessitava construir instal·lacions adequades i de nivell per als altres esports. Durant una colla d'anys això no era possible a causa de les dificultats econòmiques derivades de la construcció del nou estadi, que hipotecava les possibilitats de fer noves inversions. Les coses van començar a canviar després de la venda del vell camp de les Corts, el 1966, que suposà un alleujament important per a les finances del club. D'altra banda, les seccions anaven prenent major rellevància en la vida del club, i era imprescindible dotar-les d'unes instal·lacions de primer nivell en una ciutat que disposava d'escassíssims equipaments esportius.

Les noves perspectives animaven a engegar projectes ambiciosos, que es van concretar en iniciar-se el mandat d'Agustí Montal, el desembre de 1969. El 15 d'abril de 1970 la directiva va reunir la premsa per fer públic l'avantprojecte del conjunt de la nova Pista de Gel, el Pavelló Poliesportiu (o Palau Blaugrana) i l'edifici per a seccions esportives i oficines del club, configurats com una unitat funcional.

L'aposta poliesportiva del club s'havia de confirmar amb la construcció d'una instal·lació adequada

La posada en marxa d'aquest projecte culminava un seguit de temptatives que es remunten a la dècada de 1950. Aleshores el president Francesc Miró Sans havia començat un ambiciós projecte que el va dur a comprar més terrenys dels estrictament necessaris per tal de definir una unitat esportiva i urbanística de gran rellevància per a la ciutat. Així, el projecte inicial del Camp Nou ja preveia un seguit d'actuacions, un nucli esportiu, que el completaven i que es van projectar inicialment; fins i tot es va encarregar un projecte de ciutat

FANTA
"la Caixa"
PHILIPS

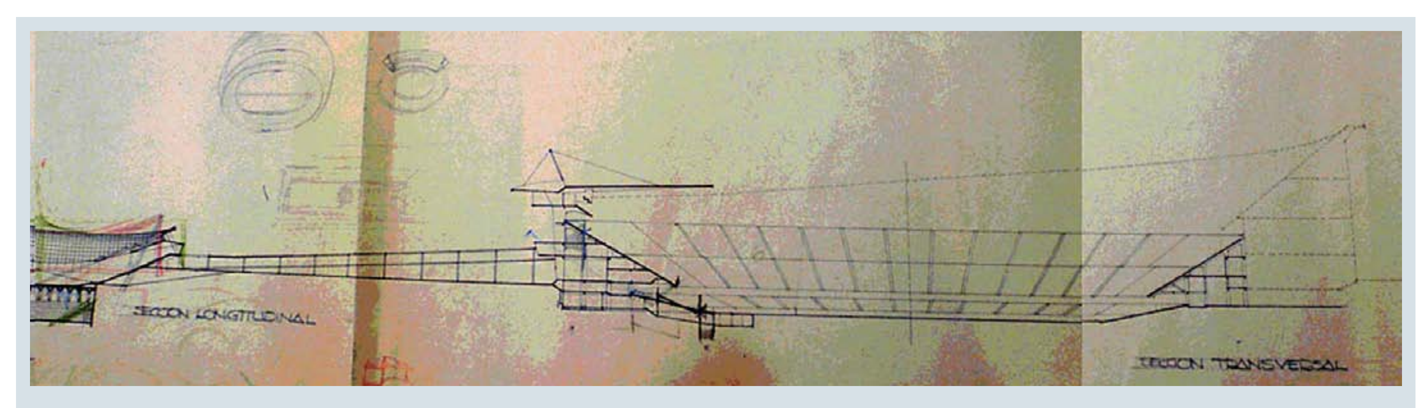

Reproducció del complex esportiu projectat el 1954, amb diverses instal·lacions esportives pròximes al Camp Nou.

esportiva que no es va poder portar a terme. També durant els darrers anys del mandat del president Enric Llaudet (1961-68) es va fer un esbós de projecte del Pavelló, però va ser finalment Agustí Montal qui l'encarregà als arquitectes Francesc Cavallé i Josep Soteras, el qual, aquest darrer, ja havia participat, com a col·laborador, en el projecte del Camp Nou amb Francesc Mitjans i Lorenzo García Barbón. Aquests arquitectes tenien un gran bagatge en arquitectura esportiva: Josep Soteras havia construït la Piscina Olímpica de Sabadell i els Pavellons d'Esports de Madrid i Barcelona, i llavors treballava en el Pavelló Municipal de Sabadell. Malgrat això, van visitar diversos pavellons de moltes instal·lacions europees, així com la Ciutat Esportiva del Reial Madrid, per documentar-se sobre el funcionalment, el tipus de serveis necessaris i solucions concretes. Per exemple, la complexitat derivada del fet que al Palau de Gel s'havia de resoldre la dualitat funcional de pista competitiva (hoquei sobre gel) i de patinatge, problema que els era del tot nou. Els enginyers van ser Diego La Rosa i Florencio del Pozo, aquest últim, responsable del disseny de la cúpula. En paral·lel a l'encàrrec del projecte, la junta directiva va fer les passes necessàries per aconseguir un ajut públic per finançar les noves instal·lacions, de manera que, finalment, la Delegació Nacional d'Educació Física i Esports, que havia obert una línia de subvencions a clubs que construïssin equipa-

El Palau Blaugrana va incorporar diverses novetats tècniques, com, per exemple, el sistema de calefacció i el primer marcador electrònic suspès d'Europa

Un projecte desconegut de Palau descobert

Hi ha antecedents desconeguts del que són ara el Palau Blaugrana i la Pista de Gel, com un projecte desenvolupat per Francesc Mitjans el 1969 per a un pavelló poliesportiu descobert situat al naixement de les rampes de la façana oest del Camp Nou. Aquest projecte responia al perfil asimètric de l'estadi, amb una secció igual però inversa que donava un edifici d'una gran força plàstica que recorda les estructures dissenyades per Frei Otto per al Pavelló Alemany a l'Exposició Universal a Mont-real. La recerca a l'Arxiu Històric del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya permet avui fer-ne sortir a la llum pública els plànols.

ments esportius, va fer-se càrrec de la meitat del pressupost inicial.

El projecte

Finalment, es va projectar un conjunt de 3 edificis que havia de fer de fermall de l'Estadi. Es volia concebre una forma arquitectònica en sintonia amb la seva silueta i definir, així, una unitat esportiva més àmplia, ja que l'emplaçament es trobava, segons l'eix transversal de l'Estadi, a la façana oest, d'on arrencaven les rampes d'accés a la façana de Tribuna, cosa que facilitava la comunicació entre els dos àmbits. El pavelló poliesportiu estava al centre del conjunt, i lateralment es disposaven la Pista de Gel, al nord, i l'edifici de seccions esportives, al sud. La construcció afectaria la fesomia d'un àmbit dominat per les bosses d'aparcament i en milloraria l'aspecte, però afegiria un grau de complexitat al caos circulatori habitual, a causa de les places que es perdien.

Obres de l'estructura del Palau Blaugrana, a començaments dels anys setanta.

Els arquitectes Francesc Cavallé i Josep Soteras tenien una llarga experiència en arquitectura esportiva

Després d'un concurs el contracte va recaure sobre la constructora Huarte y Cia. Disposaven de 12 mesos per fer l'obra, i el seu desenvolupament es preveia en 3 fases: primer es construiria la Pista de Gel; després, el pavelló, i finalment, l'edifici administratiu (que no va reeixir). L'excavació de terres i l'estructura es van començar l'octubre de 1970; el gener de 1971 es van començar les obres de la Pista de Gel, que es pretenia acabar pel maig. Paral·lelament, el juliol de 1971 es van començar a construir dos camps d'entrenament al Picadero (al costat del Pavelló), que haurien de substituir els que ocupaven els terrenys del nou edifici i sobre els quals es podria aparcar els dies de partit. També es van iniciar les obres de dues noves rampes a l'Estadi, al nord i al sud, per tal de millorar l'evacuació dels espectadors de general, de córner i de graderia principal.

Arrenca el Palau

El 24 de setembre de 1970 es va col·locar la primera pedra del que seria el Palau Blaugrana. Era un edifici d'uns 5.200 m^2 i una alçada de 19 metres que consistia en

L'evolució de la construcció del Palau, vista des de l'avinguda d'Arístides Maillol.

Amb la construcció del Palau les seccions i els seus seguidors van aconseguir finalment una gran estabilitat i podien identificar-se amb un espai propi

una planta octogonal de 30 metres de costat, de la qual cosa es deriva que les millors localitats serien les laterals, ja que una planta circular dóna una major superfície als laterals i una de menor als gols, i ofereix una gran visibilitat. El programa el definia una pista central coberta de 44x22 metres amb accessos independents per a esportistes i públic i de vehicles a la pista central. La pista es va projectar a 3 metres de profunditat en relació amb la cota d'accés per motius d'estalvi econòmic: es van remoure uns 18.000 m^3 de terra i es van haver de superar inconvenients derivats de la qualitat del subsòl. Antigament hi passava una riera, i com que eren terrenys que es van reomplir durant l'obra de l'Estadi, es va complicar la fase de fonamentació per puntals. Les grades eren de formigó armat.

La capacitat projectada era de 6.300 espectadors, tots amb localitats numerades, i estava calculada comparativament amb edificis similars, com el Palau d'Esports de Montjuïc, amb capacitat per a 8.000 espectadors però sovint d'entrada incompleta, cosa que oferia, en conseqüència, un ambient fred que es procurava evitar.

L'estrena de la casa de les seccions

La inauguració del Palau Blaugrana va ser un moment d'orgull per al club i la ciutat. L'acte es va fer el 23 d'octubre de 1971, amb la presència d'autoritats de tota mena, que descobriren una làpida escrita en català que destacava que el Palau era "una ofrena més del Barça a la seva ciutat". Els primers a ocupar la pista del Palau van ser els esportistes de les seccions, que van desfilar amb les banderes de les penyes del club. Posteriorment s'hi va poder veure una exhibició gimnàstica i, més tard, hi van actuar diversos esbarts. A la tarda el Palau va obrir les portes a una llarga història de competicions esportives amb voleibol i handbol. I l'endemà s'hi van jugar els primers partits d'hoquei i de bàsquet. Les seccions del Barça ja tenien casa pròpia.

Al costat del gel

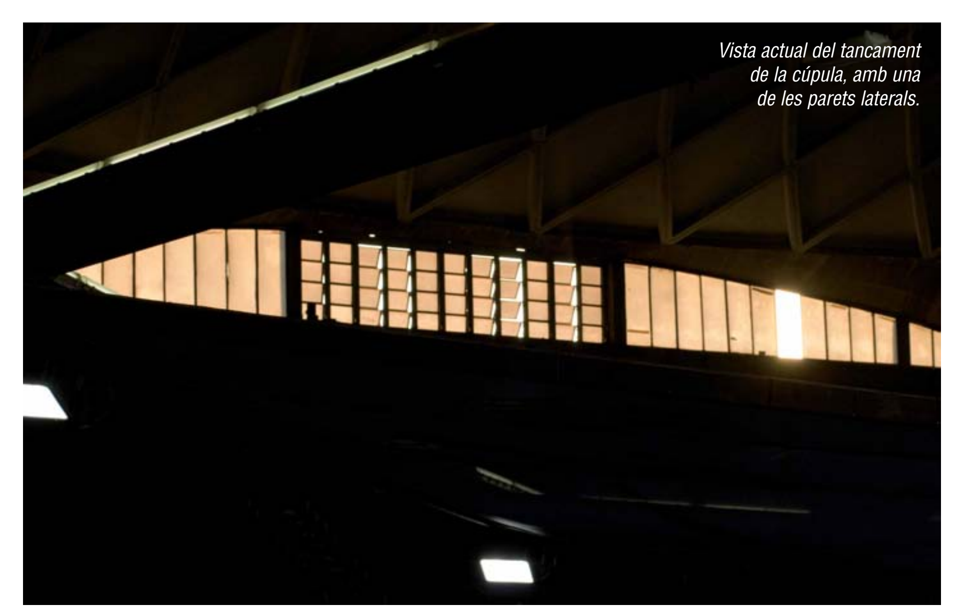
La construcció del que s'anomenava "Palau de Gel" consistia en un edifici de planta rectangular de 50x66 metres i una pista de 62x26 metres (56 metres era el mínim olímpic). Amb una superfície d'uns 3.000 m^2 i una alçada de 12 metres, tenia capacitat per a 1.600 persones. La seva volta està feta a partir de bigues pretesades de 44 metres de llum fabricades a l'obra amb forma de V invertida. La Pista de Gel va obrir possibilitats, fins aleshores inèdites, de manera que la instal·lació va ser la que va generar dues noves seccions del club: la d'hoquei gel i la de patinatge, que es van crear el 1972. L'acte inaugural de la Pista de Gel va ser un amistós entre les seleccions de França i Itàlia.

El pavelló va ser innovador en el sistema de calefacció per aire calent, en la il·luminació elèctrica octogonal suspesa sobre la pista (formada per 4 octògons concèntrics) i en el modern marcador electrònic suspès (el primer a Europa). Els vestuaris (6 per a equips i 2 per a àrbitres i monitors), els serveis sanitaris per al públic, els serveis de bar i de guarda-roba, els magatzems, les instal·lacions de megafonia, etc. en completaven el programa.

El disseny de la coberta es mereix una atenció especial. Es tracta d'un veritable element definitori del volum de l'edifici: una cúpula de formigó de 76,4 metres de llum i de cantell molt prim, definida geomètricament segons paraboloides hiperbòlics i composta de 1.272 rombes que en dibuixaven les nervadures. Amb una superfície de 4.560 metres i un volum de 77.520 m^3, era de les més grans construïdes fins aleshores i la més gran d'Espanya. Pesava 3.000 tones i va necessitar 1.000 m^3 de formigó. Es va preveure prefabricada, i es pretenia construir-la a terra per després pujar-la. Primer es van fer les arrencades de la cúpula i, sustentada sobre un esquelet de 'Mecanotubo', es va col·locar per fases. Finalment, van ser 8 els recolzaments definitius, segons els vèrtexs de l'octògon. Culminava amb un òscul que, a mode d'anell central, donava ventilació al conjunt i servia per penjar-hi el perímetre d'il·luminació artificial.

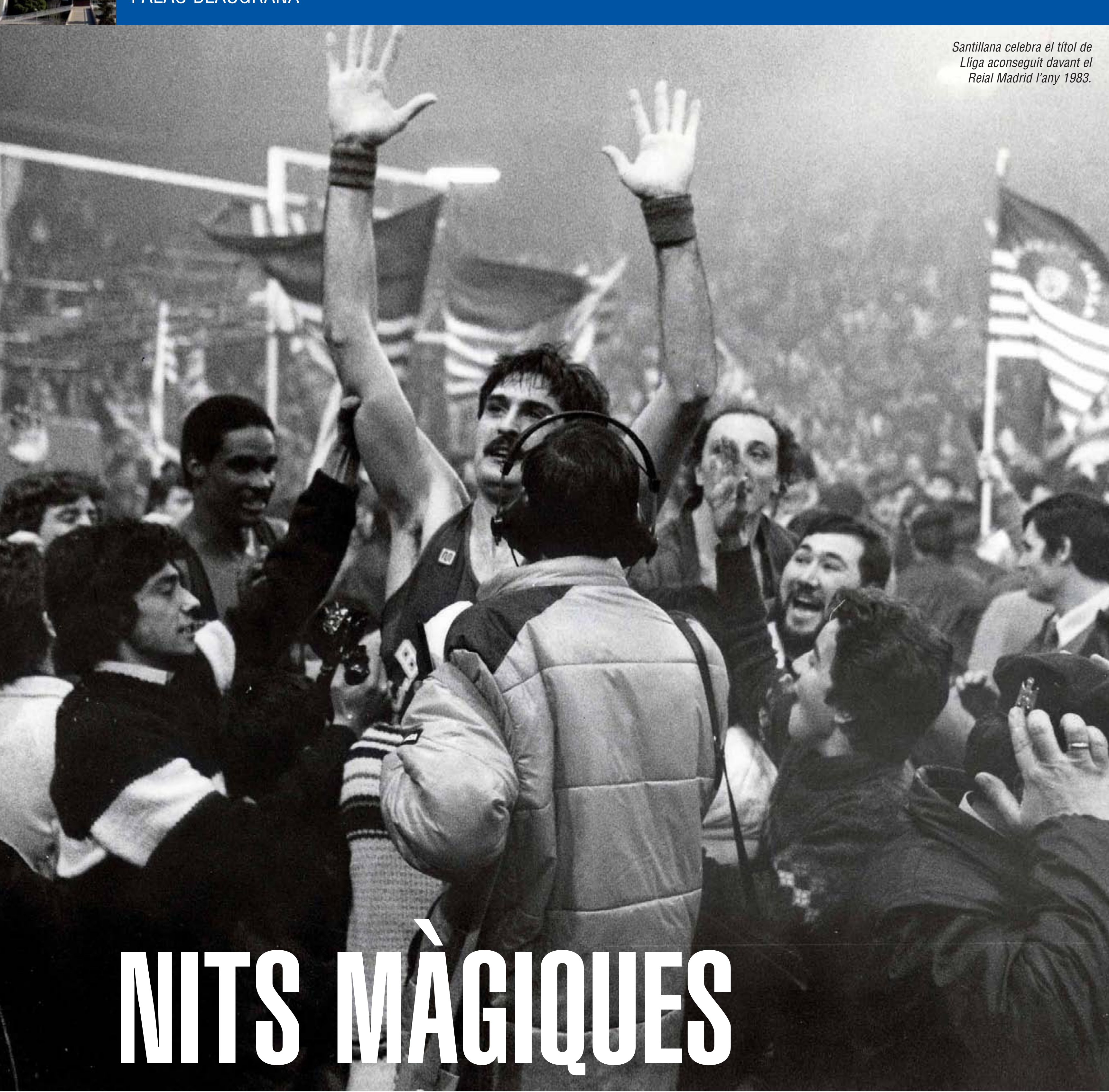
Malgrat que la idea era original en el seu

L'aposta més arriscada de la construcció del Palau va ser la cúpula que el corona, que pesa 3.000 tones

Vista actual del tancament de la cúpula, amb una de les parets laterals.

concepte, s'hi fa palesa la influència de la cúpula del Palazetto, de l'arquitecte Pier Luigi Nervi, inaugurat amb motiu de les Olimpíades celebrades a Roma el 1960. Finalment, l'obra va quedar enllestida i es va poder inaugurar l'octubre de 1971. Era la primera vegada que els barcelonistes disposaven d'un espai propi que es pogués identificar amb les seccions i, específicament, amb el bàsquet, l'handbol, el voleibol i l'hoquei. Per això, i per la modernitat constructiva, el Palau va ser un motiu d'orgull per als barcelonistes, que, catorze anys després de la inauguració del Camp Nou, tornaven a protagonitzar un nou pas endavant en la construcció d'instal·lacions esportives de primera línia internacional ■

Santillana celebra el títol de Lliga aconseguit davant el Reial Madrid l'any 1983.

NITS MÀGIQUES

Si hi ha un recinte esportiu que respira màgia per les quatre parets és el Palau Blaugrana. Amb més de trenta anys d'història, ha estat testimoni dels èxits de les seccions blaugrana, uns èxits incomparables amb els de cap altre club del món i que fan del FC Barcelona un club únic en el panorama de l'esport mundial

TEXT: Vanessa Forns / Gustau Galvache | FOTOS: Seguí - FCB / Bevenrain

La posada en marxa del Palau Blaugrana, el 23 d'octubre de 1971, va significar el punt d'embranzida de les seccions del club. La tinença d'una pista de joc pròpia va ser determinant per a la llarga llista d'èxits amb què compten les seccions i que han quedat exemplificades en algunes de les nits que tots els culers porten gravades al cor i que tenen com a escenari el Palau.

Els duels davant jugadors com Petrovic i Fernando Martín van marcar una època.

BÀSQUET: DEL "PALMEIG" AL TRIPLET, LA MÀGIA DE LA CISTELLA

Des de la construcció del Palau, el bàsquet ha anat acumulant èxits i títols. Si mirem enrere i repassem la història del bàsquet blaugrana, trobem moltes nits en què el suport incondicional del pavelló ha estat clau per aconseguir fites esportives.

És el cas de la nit del 12 de febrer de 1983. El Madrid de Corbalán, López Iturriaga, Romay i Fernando Martín visitava el Palau. Els blancs arribaven a Barcelona com a líders invictes. En aquelles èpoques els "play–off" encara no s'aplicaven a la competició, i el guanyador de la fase regular s'alçava amb el títol de Lliga. El bàsquet blaugrana ja estava gestant aquell equip amb Nacho Solozábal, Epi i Chicho Sibilio, i havia d'imposar-se al Palau per tenir opcions al títol. Va ser un partit molt disputat, d'aquells que no s'acaben de decidir fins a l'últim sospir. El cronòmetre esgotava els últims segons mentre el marcador indicava un emocionant empat a 80. La pilota era per al conjunt barcelonista, i en l'últim llançament del partit el cèrcol va rebutjar-la. Per sobre de tots els braços que volien agafar el rebot, va sobresortir la mà del pivot blaugrana Lluís Miquel Santillana, que, amb un cop de dits a la pilota —un "palmeig", en l'argot del bàsquet— va aconseguir posar el 82 a 80 al marcador. Aquell resultat va forçar un partit de desempat —ja que els dos equips tenien el mateix nombre de victòries— que es va celebrar a Oviedo el 7 d'abril i del qual el FC Barcelona va sortir victoriós i va aixecar el títol de Lliga.

> *El palmeig de Santillana, els duels amb el Madrid i la Korac del 99, les nits memorables del bàsquet a casa*

El Barça, Campió del món de Clubs a casa

L'estiu de 1985 el Palau va ser escollit per acollir el Campionat del món de Clubs. La seu del bàsquet blaugrana va viure una competició que reunia els millors clubs d'Europa, de l'Amèrica Llatina, de Sudamèrica, d'Àfrica i d'Àsia. Els assistents a la final van poder fruir de valent amb la victòria del conjunt de casa davant el Monte Líbano del Brasil.

1988/89: La 'Lliga de Petrovic'

Els anys anaven passant mentre el Palau gaudia amb jugadors com Kenny Simpson i Audie Norris, que moltes vegades van fer aixecar el públic dels seients amb accions memorables davant equips com el Reial Madrid, el Joventut i la Jugoplastika. El "play–off" final de la temporada 1988/89 es mereix una menció especial. El Barça i el Reial Madrid es van enfrontar al Palau Blaugrana en el cinquè i definitiu partit del tram final d'una Lliga que, amb el pas dels anys, encara és recordada per molts com la 'Lliga Petrovic'.

Després d'una sèrie final molt marcada pel fitxatge del jugador croat per l'etern rival, el darrer partit prometia ser d'allò més tens. El FC Barcelona, amb el suport del públic d'un pavelló ple a vessar que no va deixar de pressionar l'equip blanc i el seu jugador estrella, precisament, Drazen Petrovic, va dominar el partit amb seguretat. Una defensa barcelonista magistral va frenar el joc interior d'un Madrid amb Fernando Martín com a referent. En un dels partits més recordats de la història del bàsquet blaugrana, el Barça es va acabar enduent el títol després de vèncer els blancs per 96 a 85. D'aquesta manera, la 'Lliga de Petrovic' va acabar sent la 'Lliga del Barça'.

85

FCBARCELONA	REIAL MADRID

FCBARCELONA
Solozábal (12), Epi (13), Jiménez (21), Norris (21), Waiters (17) —cinc inicial— Trumbo (10), Costa (2), Crespo (0).

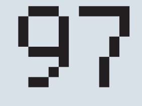
REIAL MADRID
Petrovic (14), Biriukov (23), Rogers (7), F. Martín (6), A. Martín (17) —cinc inicial— Villalobos (9), Romay (0), Cargol (7), Llorente (0), Pérez (0), Ribas (2).

ÀRBITRES Neyro i Monjas.

1998/99: La Copa Korac es queda a Barcelona

Com que el partit d'anada de la final de la Copa Korac jugada a Madrid davant l'Estudiantes havia acabat en derrota, el Palau Blaugrana tornava a ser clau per intentar remuntar 16 punts, una fita que, a priori, semblava impossible. Amb la base de l'equip que l'any 2003 va guanyar l'Eurolliga, amb jugadors com Nacho Rodríguez i Roberto Dueñas, entre d'altres, el Barça va saltar a la pista amb un plantejament tàctic seriós, un gran treball en defensa i una sola idea al cap: el partit durava 40 minuts, i calia remuntar. Tot plegat va fer que el públic del Palau gaudís de cada cistella com mai i que visqués com si fos seva la il·lusió i l'esperança dels jugadors.
El binomi equip-Palau es va fusionar com demanen les grans ocasions, i l'equip que llavoentrenava Aíto García Reneses va aconseguir vèncer per 27 punts. La Korac es quedava a Barcelona davant la mirada atònita dels més de mil aficionats de l'Estudiantes que s'havien desplaçat fins a la Ciutat Comtal i la de satisfacció d'un jove de l'equip filial que va fruir com ningú de la consecució del títol: Joan Carles Navarro.

Celebració de la consecució de la Copa Korac la temporada 1998/99.

FCBARCELONA	ESTUDIANTES

FCBARCELONA
Rodríguez (5), Esteller (12), Gurovic (13), Alston (14), Rentzias (18) —cinc inicial— Fernández (17), Djordjevic (18), Dueñas (0), Navarro (0).

ESTUDIANTES
Azofra (5), Jiménez (10), Bárcenas (2), A. Reyes (13), Vandiver (21) —cinc inicial— Martínez (4), Robles (3), F. Reyes (0), De Miguel (12).

ÀRBITRES Colucci i Resser.

Un triplet històric

El reconeixement definitiu del bàsquet blaugrana en l'àmbit europeu va arribar la temporada 2002/03. La campanya començava plena d'expectatives i d'il·lusions, gràcies a l'arribada d'un nou tècnic, Svetislav Pesic, i de jugadors de la talla de Dejan Bodiroga i Gregor Fucka. Arrencava l'Eurolliga i, ja des de les primeres eliminatòries, davant rivals del nivell de la Benetton de Treviso, el Palau es va convertir en un fortí. Així va ser possible disputar la Final a Quatre al Sant Jordi. La resta va quedar impresa en la memòria dels socis i els aficionats barcelonistes en el moment que Rodrigo de la Fuente aixecava el trofeu després que el Barça superés la Benetton de Treviso. Un trofeu que, sense el Palau, mai no hauria estat possible.

FCBARCELONA	BENETTON

FCBARCELONA
Jasikevicius (8), Bodiroga (20), De la Fuente (11), Fucka (17), Dueñas (3) —cinc inicial— Femerling (9), Navarro (5), Rodríguez (2), Varejao (1).

BENETTON
Edney (16), Langdon (8), Pittis (4), Garbajosa (9), Marconato (10) —cinc inicial— Bulleri (11), Nicola (5), Markoishivili (2), Loncar (0).

ÀRBITRES Pitsilkas, Rems i Koukoulekidis.

Però aquell any la contribució de la màgia del Palau a les alegries de l'equip de bàsquet no es va limitar a l'Eurolliga. Tant en els moments decisius que van possibilitar l'accés i la victòria a la Copa del Rei davant el TAU a València (84-78) com en els "play–off" finals de la Lliga ACB contra el Pamesa València, la força del Palau va resultar decisiva. El Barça va culminar així una temporada increïble, amb tres títols més al seu palmarès.

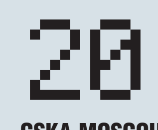

HANDBOL: DEL ‘FLY’ DE SAGALÉS A LA CINTA D’IKER ROMERO

L’equip d’handbol s’ha convertit en tot un expert a l’hora d’oferir nits inoblidables al Palau. I és que la construcció i la inauguració d’aquesta seu barcelonista, que va oferir un espai propi i més gran a les seccions en pista coberta del FC Barcelona, va permetre consolidar la nova modalitat de joc —la mateixa que l’actual— amb set jugadors, que fins llavors havia estat d’onze. Els 104 títols aconseguits per la secció d’handbol del Barça, molts dels quals s’han aconseguit al Palau, amb diverses remuntades inoblidables, han fet que aquest esport ocupi un lloc preferent en la història del pavelló.

Comença el domini a Europa

Durant la dècada dels vuitanta, el Palau va viure una remuntada molt emocionant per al record. Ens hem de traslladar a la campanya 1984/85. Un Barça liderat per Serrano i Sagalés i vigent campió de la Recopa arribava a la final a doble partit davant el sempre perillós CSKA de Moscou. A priori, i tenint en compte que l’equip soviètic s’havia imposat per set gols de diferència, el repte semblava impossible. Però l’equip d’handbol del FC Barcelona s’ho va creure, va sortir a la pista amb la mentalitat més forta que mai i es va plantar, quan encara faltava una última jugada, amb un avantatge de sis gols. Només un gol el separava de la segona Recopa consecutiva, i no va fallar. El Barça va moure la pilota de manera magistral fins que Serrano va optar per penjar la pilota a l’altre costat de l’àrea, on, en principi, semblava que no hi havia ningú. Però va ser llavors que va aparèixer Joan Sagalés, el qual va agafar la pilota des de l’aire i, abans de caure a terra, va marcar un gol que va fer esclatar d’alegria un públic eufòric davant la consecució de la segona Recopa consecutiva.

27	20
FCBARCELONA	**CSKA MOSCOU**

FCBARCELONA
De Miguel, Cabanas (2), Castellví (4), Uria (0), Melo (5), Serrano (6), Sagalés (3) —equip inicial— Isidro, Fezjula (3), Papitu (4).

CSKA MOSCOU
Valeixo, Baran (6), Xuk (1), Rymanov (1), Fediukin (2), Susankov (5), Kidiaev (4) —equip inicial— Sukosian, Senkeruitx (0), Vassiliev (0), Wlaskin (0), Mavilenko (1).

ÀRBITRES Jurgensen i Christensen.

El Barça de Serrano i Sagalés, campió de la Recopa.

L’any següent, a la pista del Grosswallstadt alemany, el Barça va aixecar la tercera Recopa en tres anys. En aquella ocasió, la jugada clau també es va produir al darrer instant, quan Sagalés va assistir per a Eugeni Serrano, que va completar el ‘fly’.

Records de set Copes d’Europa

De mica en mica el domini del Barça d’handbol a Europa es va convertir en aclaparador, tal com demostren les set Copes d’Europa que té —cinc de les quals les va aconseguir de manera consecutiva, des del 1996 al 2000. Són set títols en què el factor ha estat bàsic.

Entre tots aquests instants en destaquen tres, tot i que se’n podrien trobar molts més, tots envoltats de la màgia del pavelló blaugrana. El primer, la consecució de la primera Copa d’Europa que figura a les vitrines del Museu, l’any 1991. Per assolir aquest títol, el FC Barcelona va haver de remuntar al Palau Blaugrana dos gols davant del Proleter iugoslau i, un cop més, amb l’ànim del seu públic, no va fallar.

20	17
FCBARCELONA	**PROLETER**

FCBARCELONA
Rico, Grau (2), Masip (2), Paré (0), Urdangarin (1), Serrano (5), Sagalés (4) —equip inicial— Portner (1), Vujovic (5), Barrufet.

PROLETER
Durdic, Adzic (4), Babic (3), Stefanovic (2), Tomic (4), Arsenic (1), Slavkovic (1) —equip inicial— Causevic, Vidic, Kukic (2), Hikocevic.

ÀRBITRES Johansson i Kjellquist.

Un segon gran moment de l’handbol al Palau es va viure la temporada 97/98. El Barça de Valero Rivera, el mític ‘Dream Team’ de l’handbol, lluitava per la tercera Copa d’Europa consecutiva. La tornada de l’eliminatòria de quarts de final enfrontava el FC Barcelona al Veszprem hongarès, que, a la seva pista, havia superat el grup de Barrufet, Masip, Urdangarín i O’Callaghan, entre d’altres, per cinc gols. Al començament de la segona part del partit al Palau els hongaresos guanyaven de cinc. En aquells moments el Palau es va sumar a la defensa, va ajudar a l’atac i, juntament amb els jugadors, va aconseguir remuntar al partit i l’eliminatòria. El Barça va

guanyar per cinc gols i va accedir a les semifinals. El camí cap a la tercera Copa d'Europa consecutiva estava obert.

32	27
FCBARCELONA	**VESZPREM**

FCBARCELONA
Svensson, Guijosa (3), Masip (11), Xepkin (3), Garralda (0), O'Callaghan (2), Ortega (0) —equip inicial— Barrufet, Urdangarín (5), Cavar (5), Fernández (3), Barbeito (0).

VESZPREM
Svajlen, Oslanczi (3), Mezei (1), Eles (3), Csoknai, Fonseca, Paztor (3) —equip inicial.

ÀRBITRES Hansson i Olsson.

Ja amb Xesco Espar a la banqueta, i en el marc de la darrera Copa d'Europa aconseguida pel FC Barcelona, la temporada 2004/05, el Palau va ser un factor determinant tant a quarts de final, davant el Kiel alemany, com a semifinals, contra el Celje eslovè i, sobretot, a la final, davant el sempre perillós BM Ciudad Real. Aquell dia que el Barça havia de remuntar un gol de diferència l'equip manxec va comprovar que per guanyar al Palau cal tenir quelcom més que un gran equip. Amb un pavelló ple de gom a gom, amb l'ambient de les grans ocasions, el partit no va decebre. Tot plegat va acabar amb l'eufòria desfermada d'un Palau que va empènyer l'equip a guanyar per dos gols i endur-se la setena Copa d'Europa de la història de l'handbol blaugrana. Aquell dia queda resumit en una imatge d'Iker Romero amb un aparatós embenatge al cap com a mostra de la lluita blaugrana.

29	27
FCBARCELONA	**CIUDAD REAL**

FCBARCELONA
Barrufet, Hernández (2), Nagy (9), Fernández (1), O'Callaghan (2), Skrbic (3), Romero (7) —equip inicial— Peric, Zvizej (0), Tomás (3), Xepkin (0), Puig (0), Dominikovic (0), Jeppesen (2).

CIUDAD REAL
Hombrados, Prieto (0), Dzomba (4), Stefansson (6), Zaky (0), Entrerríos (2), Dinart (0) —equip inicial— Fort, Dujshebaev (8), Ortega (0), Kallman (3), Pajovic (0), Uríos (4), Jacobsen (0).

ÀRBITRES Lemme i Ullrich.

En definitiva, parlar del Palau Blaugrana és fer-ho d'emoció, d'èxits i d'alegries, d'espectacle i de reconeixement. El Palau, seu de les seccions del FC Barcelona, forma part, de manera intrínseca i molt especial, del cor i la història de la família barcelonista. Equip i Palau; victòria i Palau; públic i Palau. Són paraules inseparables per rendir homenatge als jugadors que s'entrenen, viuen i, moltes vegades, triomfen sempre envoltats de la màgia d'aquest pavelló del barcelonisme ■

Iker Romero amb la darrera Copa d'Europa d'handbol, aconseguida l'any 2005.

El 22 de juny del 1976 es va fer al Palau el primer míting polític democràtic legal des del 1939.

MÉS QUE BARÇA

El Palau Blaugrana ha estat sempre l'escenari ideal per acollir actes de tota mena, tant pel que fa a esdeveniments esportius com a concerts, mítings i actes cívics. Aquesta característica del Palau va ser més evident en els seus primers temps, quan Barcelona patia un dèficit de recintes esportius i amb prou feines hi havia més alternatives

TEXT: Manel Tomàs | FOTOS: Seguí - FCB

Quan el Palau va ser inaugurat, el 23 d'octubre del 1971, no només el Barça guanyava un equipament bàsic que en gran mesura possibilitaria l'auge important de les seccions professionals del club. Per bé que el pavelló blaugrana fos de titularitat privada, la mateixa Ciutat Comtal aconseguia un recinte que, per configuració i capacitat, era ideal per esdevenir seu de diversos actes esportius i extraesportius. No hem d'oblidar que, a la primeria de la dècada dels setanta, Barcelona només comptava amb el Palau Municipal d'Esports, al carrer Lleida, com a únic recinte per allotjar qualsevol acte esportiu o lúdic que necessités un espai tancat i amb capacitat per a milers de persones.

En qualsevol cas, a partir de l'octubre del 1971 el Palau Blaugrana va obrir una alternativa. Va ser així com als anys setanta el nostre Palau va esdevenir l'escenari d'actes ben heterogenis. Per començar, durant el trienni 1972-1974 s'hi van celebrar els Màsters de tennis, amb la participació de les màximes figures del moment, com Orantes, Nastase, Connors i Kodes.

Posteriorment, durant les nits del 20 i el 21 de setembre del 1974, el Palau va canviar per primera vegada a la seva història el seu tarannà esportiu i es va convertir en un recinte d'expressió musical i contestatària amb l'actuació

del grup xilè Quilapayún, que va oferir uns recitals emotius en repulsa de la dictadura de Pinochet. La flama de la reivindicació humanitària —dins dels marges estrets que el tímid aperturisme del tardofranquisme permetia— es va mantenir el 29 d'abril del 1975 amb un acte cívic i cultural anomenat "Volem viure!". Aquell dia més de 13.000 nens es van aplegar al Palau convocats per la Federació d'Associacions de Pares de Família i el Grup de Pares de Defensa dels Drets Humans per tal d'aixecar un crit contra la guerra i la injustícia al món.

Ja en l'època de la transició democràtica, el 22 de juny del 1976 es va celebrar al Palau el primer míting polític democràtic legal des de l'any 1939. El PSC (Congrés), un partit que encara es declarava marxista, hi va reunir 15.000 persones, que foren un clam en pro de la democràcia, la llibertat i l'amnistia. Per aquelles dates de nous aires democràtics, la directiva d'Agustí Montal i Costa ho tenia clar: el Palau Blaugrana podia ser llogat a qualsevol partit polític que ho demanés, sense excepció.

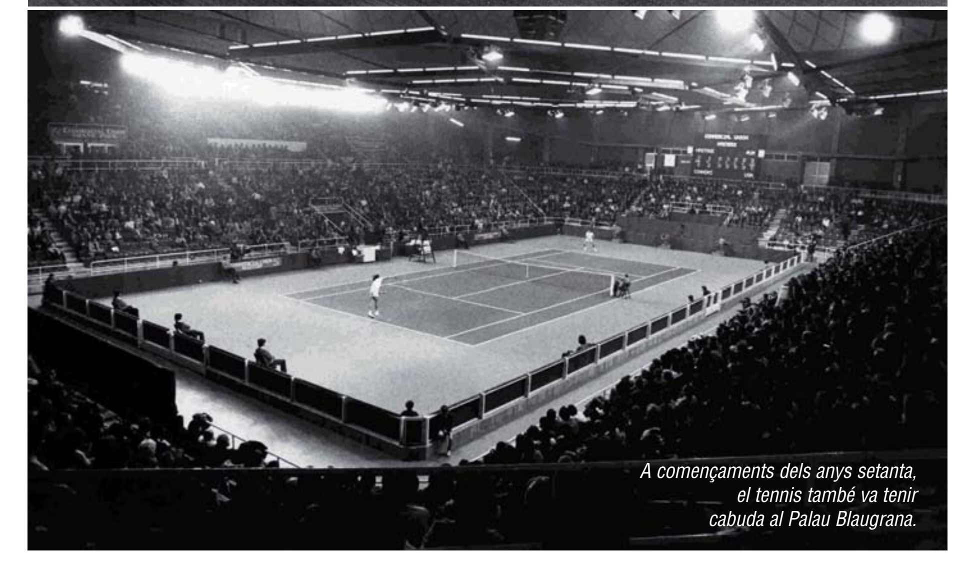
El Palau Blaugrana ha estat tradicionalment la seu ideal per a actes de tot tipus, ja fossin esportius o lúdics

Amb el pas dels anys la ciutat de Barcelona va anar diversificant la seva oferta d'equipaments esportius susceptibles d'ésser utilitzats per a esdeveniments diversos. L'embranzida definitiva va arribar l'any 1986, amb l'adjudicació a la Ciutat Comtal dels Jocs Olímpics del 1992. Així, la remodelació i el condicionament de l'Estadi Olímpic de Montjuïc i la construcció de l'imponent Palau Sant Jordi en van ampliar en gran mesura el ventall de possibilitats. El Palau Blaugrana, que l'any 1985 ja havia estat la seu del Campionat del Món d'Esgrima, va acollir aquell any màgic del 1992 les competicions olímpiques de taekwondo, hoquei sobre patins i judo. Des de llavors, amb més recintes esportius a la ciutat, el Palau ha anat recuperant d'alguna manera la seva naturalesa original d'escenari de les seccions professionals del Barça. No obstant això, de vegades encara s'utilitza puntualment per a mítings polítics en època d'eleccions i com a seu de partits de les seleccions catalanes de bàsquet, handbol i hoquei sobre patins ■

Durant els Jocs del 92, les disciplines de taekwondo i el judo van tenir lloc al Palau.

A començaments dels anys setanta, el tennis també va tenir cabuda al Palau Blaugrana.

FCBARCELONA

més que un club

BÀSQUET
TEMPORADA 07/08

FÍSICA I QUÍMICA

L'afició del FC Barcelona, com el club, és molt diversa. Les diferències ja parteixen de la infraestructura de les instal·lacions. El Camp Nou i el Palau Blaugrana viuen realitats paral·leles però divergents, unides per uns mateixos colors. Animar en blaugrana depèn de l'espai físic i de la relació que es creï amb els ovacionats. És, absolutament, una qüestió de física i química

TEXT: Sònia de Alba | FOTOS: Bevenrain

Grimau agraeix el suport del Palau després d'aconseguir la victòria.

Es difícil que algú que hagi viscut mai un partit al Palau Blaugrana, encara que només hagi estat en una ocasió, n'hagi oblidat l'experiència, ja sigui aficionat del Barça o de l'equip visitant. La sonoritat, el clima i la proximitat amb els jugadors són alguns dels elements que es perceben més fàcilment i que, per exemple, diferencien el Palau del seu germà gran, el Camp Nou.

La diferència més evident és la que es genera als espais físics. El Camp Nou i el Palau Blaugrana són dos escenaris completament antagònics. L'Estadi és gran, colossal, obert, mentre que el Palau és recollit, cobert i sonorament perfecte. "La quantitat de gent que hi ha al Camp Nou complica que tothom pugui seguir un càntic a l'uníson. El Blaugrana, en canvi, fa l'efecte contrari. Al Camp Nou se segueixen ritmes, i al Palau, lletres", explica Toni Valle, el màxim responsable de la Penya Dracs, una de les més fidels al Palau. En Toni, que anima al Palau des del 1982, desglossa encara més aquesta apreciació: "És un tema de capacitat, d'espai. Amb els càntics de 100 o 200 persones podem contagiar-ne prop de 1.000". Aquesta xifra suposa, aproximadament, un 15% de la capacitat màxima del Palau, un percentatge que, en el cas del Camp Nou, queda absolutament diluït en la grandiositat del recinte.

"L'arquitectura del Palau ens ajuda molt: és un espai tancat i la cúpula rebota el so". Sense més preàmbuls, Jordi Salsas, de la PBB Meritxell, incorpora l'element arquitectònic en l'explicació d'aquest efecte multiplicador. Però, a més de la qüestió física, també hi ha un aspecte generacional. "A l'estadi el soci és de tota la vida, d'una certa edat, amb menys ganes de gresca i més crític amb l'equip. És l'equip el que l'ha d'animar, i no a la inversa. En canvi, al Palau la gent anima i s'aconsegueix la química. Aleshores, l'equip funciona, tot s'escalfa i fa més productiu el cicle", diu Jordi Salsas.

La proximitat amb els esportistes, la cúpula, el dinamisme de les penyes i la capacitat de contagi són alguns dels elements que ajuden a entendre aquest fenomen

Màxima proximitat

Els dos grups d'animació que actualment hi ha al Palau i la tercera penya organitzada que també hi canta de manera habitual coincideixen a parlar de la química que neix de les relacions amb els diferents equips i els jugadors. Per exemple, tot i que tothom anima tots els equips, Sang Culé té un contacte molt estret amb l'hoquei patins; Dracs, amb el futbol sala, i la PBB Meritxell va gaudir molt directament de l'handbol amb Xesco Espar a la banqueta.

La Penya Sang Culé Cor Català és una de les que també han fet del Palau casa seva. Joaquim Ruiz, membre d'aquesta entitat, creu que aquesta retroalimentació és important, però insisteix en el tema de l'espai: "És bàsic. Al Palau, la gent és a prop de la pista i es troba més recollida. I, com que hi ha dos grups d'animació, a la gent li és més fàcil seguir-ne el ritme".

Pel que fa als aspectes negatius, Toni Valle n'afegeix un de sociològic, que defineix com la "vergonya típica del català". "De vegades, hi ha gent que té vergonya a l'hora d'animar: ho veuen com una cosa llunyana i no s'hi fiquen. Creuen que és una cosa esporàdica i que queda fora de lloc". En aquest sentit, al Palau la congregació de gent amb un mateix objectiu ajuda a oblidar aquests prejudicis.

Enamorar-se dels jugadors

La relació que s'estableix entre animadors i animats fluctua al llarg dels anys, de les persones, més que no pas dels moments de glòria o de recessió d'un equip. "Ens fem pesats i hi dedi-

quem molt de temps", afirmen des de la Meritxell, i hi coincideixen la resta de les penyes, com Sang Culé: "Els jugadors saben on ets, es giren i et saluden".
Gràcies a aquesta constància també sorgeixen relacions personals amb els protagonistes. "El premi a la teva dedicació són les situacions boniques que sorgeixen, com, per exemple, quan un exjugador del Barça torna amb una altra samarreta. El retrobament és emocionant", explica Valle. La construcció de relacions directes ajuda a mantenir l'auge de l'animació i a afegir un plus de motivació. Seguint el fil d'aquest argument, va aparèixer el corrent de personalitzar els càntics. "El nostre objectiu com a penya és animar el conjunt, però cantar un jugador no va en detriment de l'equip. Quan un jugador passa una mala època, ho agraeix", raona Jordi Salsas davant d'alguns comentaris contraris que van rebre per prioritzar un jugador per sobre de la resta.

El grup d'animació Dracs, fent costat a l'equip de futbol sala.

Aquesta fórmula ha quallat. Evidentment, depèn molt del carisma del jugador i de la relació que s'estableixi directament amb el grup d'animació. "Els jugadors més carismàtics tenen la seva cançó. Rodrigo, Bodiroga als tirs lliures, els de futbol sala, els grans jugadors de futbol. La resta tenen ritmes genèrics", expliquen els Dracs, una opinió que també referma Sang Culé. "Per posar-ne un exemple, la temporada 1998/99, quan el bàsquet va guanyar la Lliga a Sevilla, nosaltres cantàvem allò de 'Xavi confiança' a Xavi Fernández. En el partit final no vam poder anar a Sevilla, però vam sentir a la ràdio que després de la victòria l'entrevistaven i algú li deia precisament això. Aquest fet ens va acabar de ratificar que els jugadors en són molt, de conscients, dels crits d'ànims que

reben", recorda Salsas. Les penyes del Palau fa molts anys que hi treballen, i poden explicar en primera persona tant l'evolució de l'animació com la del mateix esport. Toni Valle en parla així: "Abans, els cicles dels jugadors eren més llargs. La relació entre els grups d'animació i els jugadors era més profunda. Ara la professionalitat dels jugadors és més gran, i han de demostrar moltes coses en menys temps, perquè el seu contracte en depèn. No estan tan pendents de l'estimació de l'afició; si més no, no tan directament. Per això intentem trobar la complicitat del jugador més receptiu. La idea és buscar el jugador més carismàtic i que té ganes de ser l'ídol per enamorar-te'n. T'identifiques amb aquell jugador que penses que podries ser tu a la pista". Al marge d'individualitats, el que tothom afirma sense dubtes és que el cor batega per un equip i per uns colors. "Som culers i estem enamorats de l'esport. I animarem tots els equips que ho necessitin". És una frase dita per Dracs, però es podria posar en boca de la resta de penyes.

Propostes convergents

El bagatge de les penyes blaugrana les fa concloure amb rotunditat que per traslladar l'ambient del Palau al Camp Nou s'ha de concentrar el poder animador en uns punts estratègics. "S'ha de pensar que en futbol és molt difícil apropar-se als jugadors i que et sentin", diu Joaquim Ruiz. "Al Palau tot és convergent, mentre que a l'Estadi la gent està repartida. Si estigués concentrada darrere de les dues porteries, per exemple, seria una altra cosa".

Al Camp Nou, la dispersió sensorial esgota els que animen. Al Palau, en canvi, l'efecte és l'invers

La PBB Meritxell creu que "hi ha la possibilitat de transportar la idea del Blaugrana al Camp Nou", però considera que "s'hauria de redissenyar l'Estadi. S'ha de trobar un espai on hi hagi gent. Ara hi ha els Almogàvers, que, quan arrenquen, el gruix del públic els segueix. Però cal continuïtat. S'hauria de muntar una grada jove o una cosa semblant". Mentre no arribi aquesta solució, el Camp Nou seguirà mirant amb certa enveja el seu veí, que ha aconseguit consolidar-se com un referent d'animació, amb una barreja òptima de física i química ■

Sang Culé, des de la segona graderia d'un dels gols del Palau, animant l'equip de bàsquet.

Aficionats del Palau, mostrant el seu enuig.

"EL BARÇA ÉS GRAN PERQUÈ TOTHOM HI TÉ CABUDA"

Jordi Porta és el president d'Òmnium Cultural, una entitat que té en la llengua, la cultura i el país els tres pilars on reposa la raó de ser del seu dia dia. Ara el Barça i Òmnium han obert nous espais de col·laboració que arriben a la literatura i a la Nit de Santa Llúcia. És una bona ocasió per conèixer una entitat que va ser un clàssic de la lluita antifranquista i que en aquest canvi de segle s'ha repensat

TEXT: Pere Marcé i Eduard Pujol I FOTOS: Bevenrain

Què és Òmnium Cultural?
Tenim tres lemes: llengua, cultura i país, i en aquests tres àmbits intentem fer el que els nostres socis ens proposen o reclamen. Òmnium és una entitat amb 15.600 socis i amb una forta implantació a tot el territori, des de la Seu d'Urgell fins a Mataró i des de Figueres fins a Tortosa. Rebem *inputs* de la gent amb el que voldrien fer i de quines són les necessitats que plantegen. Ens defineix la capacitat d'escoltar inquietuds i de donar-hi respostes.

S'ha de ser valent per presidir una entitat com Òmnium Cultural?
Valent, no. El que cal és tenir unes preocupacions generals bàsiques.

Vostè, però, va arribar a la presidència de la institució després d'un període de grisor, d'apatia, de no gaire renou. Les eleccions del 2002 van tornar a donar a Òmnium un ressò mediàtic notable.
No és una qüestió de la validesa o dels desencerts dels presidents anteriors. És cosa del moment i les conjuntures. Òmnium Cultural va néixer l'any 61. Per tant, havent nascut com a eina per resistir al franquisme, a partir de l'any 80 molta gent va pensar que "això ara ja no cal". De tant repetir-ho, hi ha qui s'ho va arribar a creure. Ara sabem que aquest plantejament era del tot erroni. Convençuts de la nostra vigència, ens vam haver de preguntar què necessitava el país, què se'ns demanava i quina podia ser la nostra aportació. Avui la nostra raó de ser és donar resposta a la integració i a la inclusió cultural dels nouvinguts, als problemes que afecten la indústria cultural i el seu encaix en el dia a dia d'una societat que viu en el canvi permanent.

Per tant, entenc que han tornat els dies per arremangar-nos?
Aquesta és una manera de dir-ho. Mentre

que als anys 79-80 es deia: "Ara ja tenim institucions democràtiques", avui s'ha tornat a prendre consciència que han d'existir entitats dinàmiques i civils que treballin en paral·lel a les institucions polítiques pròpies.

Aquí és on entra la consciència que els polítics no ho poden fer tot...
És clar, no ho poden fer tot. És convenient que hi hagi institucions independents, que som transversals, que no pertanyem a la disciplina de cap partit i que, a la força, ens podem arriscar més i, si convé, equivocar més.

El president Pujol també reclamava la valentia i el coratge del polític. Defensava que "ningú com el polític assumeix responsabilitats públiques", i es preguntava davant de qui reten comptes segons quines entitats, des d'una ONG fins als membres del Club de Roma, ara fa 30 anys.
És una reflexió interessant. Nosaltres podem arriscar-nos més, perquè no estem subjectes als mecanismes i a les convocatòries que han de fer els partits polítics i a la seva consecució del poder. Nosaltres podem plantejar coses, podem provar, descobrir i anar cap a iniciatives que són noves. Si l'encertem, les institucions potser les acabaran acollint, fent-se-les seves.

Multipliqui per 10 aquests més de 15.000 socis. Li sortirà la xifra de socis del FC Barcelona. Quan mira el Barça, com el veu?
Si el Barça és 'Més que un club', Òmnium Cultural és més que una entitat. Anem més enllà del que s'entén estrictament com una entitat que promou activitats culturals. Compartim amb el Barça la voluntat de créixer. En aquest número de la REVISTA BARÇA demostrem aquest agermanament i demanem al soci del FC Barcelona el compromís amb la llengua, la cultura i el país per mitjà d'una butlleta per fer-se socis d'Òmnium.

Aquesta necessitat del 'més' a l'hora de definir-nos podria explicar que, de tant en tant, el Barça i Òmnium hagin confluït en moments històrics molt puntuals.
Sovint hem coincidit. Les obligacions cíviques que les dues institucions tenim amb el nostre entorn ens hi han obligat. De manera més recent, hem establert diverses col·laboracions precises. Per exemple, a la Nit de Santa Llúcia, que és la nostra gran festa literària. A partir d'aquest any 2008 s'instituirà un nou premi de literatura sobre esport, civisme i solidaritat. Aquest premi el fem conjuntament el Barça i Òmnium.

La tradició anglosaxona és molt rica a l'hora de lligar literatura i esport. Aquest pot ser un pas ferm en aquesta direcció.
És un primer intent fruit de la col·laboració amb el Barça. I és veritat, hi ha un buit. És curiós, hi ha practicants i premsa diària, però no hi ha reflexions sobre literatura en aquest terreny.

A veure si l'esport i el Barça, el civisme i la solidaritat, poden casar bé.
Seria un gran què. Una vegada més quedaria palesa l'especificitat del Barça, capaç de fer allò que altres —en aquest cas, clubs esportius— no podrien fer. No és un greuge cap a ningú, només faltaria. És, això sí, un reconeixement a la capacitat del Barça per dialogar amb la societat.

Una societat que cada vegada és més complexa. L'espanta?
No és una qüestió d'espantar-se o de fer discursos. L'important és estar amatent i actuar. I, en aquest cas, el de la integració a Catalunya de gent acabada d'arribar d'arreu, el Barça també hi té, insisteixo, un paper. Fa anys el president Pujol ja deia: "La primera forma d'integració dels immigrants que van arribar a Catalunya als anys 60 era fer-se socis del Barça". I és cert, en l'esport hi ha una gran capacitat de potenciar la integració d'una població feta de procedències diverses. Tenir uns equips i unes competicions i haver de conviure a partir de la pràctica de l'esport és, efectivament, un motor de cohesió social molt potent.

"El Barça fa el que altres no poden fer. Se n'ha de reconèixer la seva capacitat per dialogar amb la societat"

També deu ser important tenir un equip guanyador. L'èxit, diuen, estimula l'adhesió.
El Barça té una cosa molt important: els avantatges i els inconvenients de ser, en determinats moments, un equip triomfant. Però l'elogi no pot ser mai sostingut, i, per una estricta lògica natural, després de l'elogi a vegades hi ha la caiguda de la moral col·lectiva. De fet, la primera finalitat del Barça és guanyar competicions, i transitar en aquesta via d'emocions deu ser complicadíssim.

"El Barça és un referent"

El discurs de Jordi Porta combina el gust pel somni amb un pragmatisme contundent. Aquests trets són especialment rellevants quan parla del futur de Catalunya. La voluntat de viure amb naturalitat el fet nacional i l'anàlisi sobre la nova immigració així ho proven. Però el president d'Òmnium Cultural fa extensiva aquesta capacitat d'anàlisi quan mira cap enfora. Del Barça assegura: "Té una implantació sorprenent que, encara avui, a vegades menystenim". Jordi Porta explica que fa dos anys va viatjar a la Xina i que, "en un poble de mala mort", hi va trobar un xinet amb la samarreta del Barça. "Això a mi em deixa astorat i em fa pensar. I qui diu a la Xina, diu al Marroc o on sigui. El Barça té una projecció internacional brutal".
D'aquesta imatge concreta sobre la implantació global del club, Porta en fa una reflexió que aposta per la col·laboració d'entitats i àmbits diversos, al marge de certs apriorismes. Quant a la vocació i la presència del Barça a tot el món, Jordi Porta apunta: "És en aspectes com aquest, però no només en aquest, que la resta d'entitats tenim molt per aprendre. Les nostres entitats, les que som més petites, hem d'entendre el Barça com és i aprofitar-ne les experiències que ens poden servir. El Barça no és un competidor. En tot cas, un motor, un exemple, un referent, mai una ombra".

Vostè ha estat professor de filosofia a la Universitat de Barcelona. La persona sàvia és aquella que se sap adaptar al seu temps?
Jo no sé si sóc savi, però li reconec que em costa una mica adaptar-me als nous temps, que també són meus. També és cert que l'aventura a Òmnium Cultural m'ha donat una gran eina. Presideixo una junta directi va en què el 70% de la gent —i està conformada per 24 membres— té menys de 35 anys. Això em fa viure una experiència que trobo molt interessant i que recomano. És haver de treballar, d'esforçar-me, per trobar l'equilibri entre dues maneres de veure el món diferents. Jo potser dono més valor a una novel·la escrita, i els més joves segurament donen més valor a una proposta d'internet. És a dir, se'm fa obligat anar buscant a totes hores un equilibri intergeneracional que, vist amb una certa perspectiva, és un gran estímul. Trobar aquest equilibri en la curta distància i en la manera com portar el govern de l'entitat és un gran repte. L'hi asseguro.

"Quedi's amb una idea: les institucions, per ser grans —i el FC Barcelona ho és—, necessiten tothom"

Parla d'equilibri intergeneracional. Per molts, la mostra més variada de la nostra societat són les graderies del Camp Nou.
El Barça té la capacitat de fer sentir, d'una banda, els colors d'un club, i, de l'altra, el país que representen, a gent de procedències molt diverses. Això és un valor insubstituïble. És viu perquè és transversal, i en aquesta definició també hi trobem gent de totes les edats gaudint i patint pel mateix.

A la força, però, aquest mosaic divers de sensibilitats ha de ser difícil de gestionar. Quan el Barça s'adequa a les possibilitats del moment, imagini's la quantitat de gent que segur que s'hi mostra contrària.
No m'ho vull ni imaginar. Ha de ser complicat posar d'acord una massa tan àmplia com aquesta, però quedi's amb una idea: les institucions, per ser grans —i el Barça ho és—, necessiten tothom. En el nostre cas, l'equació aviat està plantejada. La gent de més de 60 i 70 anys hi aporten l'experiència; els de 50, els diners, que és el que costa més de trobar; la colla de 40 n'assumeixen la direcció efectiva, i els de 20 i 30 anys es pelen els dits pencant per tirar-ho endavant. Tots

La nit de Santa Llúcia creix amb el Barça

Les obligacions cíviques del FC Barcelona i d'Òmnium Cultural han anat convergint al llarg del temps. L'últim punt de col·laboració se centra en l'àmbit de la creació literària. Així, a partir d'aquest any 2008, la Nit de Santa Llúcia inclourà un nou premi de literatura sobre esport, civisme i solidaritat que s'impulsa conjuntament des del Barça i Òmnium. Està pensat per a un públic adolescent, i les obres han d'estar escrites per autors menors de 35 anys. Els presidents de les dues institucions, Joan Laporta i Jordi Porta, van presentar aquest premi al mes de desembre a Reus.

són necessaris. La gràcia és trobar fins a quin punt tots sumen. I el Barça respon a una lògica semblant. Prudents, eixelebrats, passionals, freds... El Barça és gran perquè tothom hi té cabuda.

El president d'Òmnium Cultural va ser a París el maig del 68, i hi va tornar al cap d'uns anys. El Barça hi jugava en una final.
I tant. Jo vaig ser un dels privilegiats que hi van poder anar. D'aquella experiència en vaig treure la imatge de l'impacte que té el Barça en l'àmbit internacional. Al costat hi tenia dos o tres italians corpulents que parlaven italià entre ells, i no sabia a favor de qui anaven fins que va arribar el moment del gol del Barça. Es van aixecar, van fer un bot i em van fer una abraçada que de poc no anem escales avall. Vaig pensar: “Caram, aquests resulta que eren del Barça”. Després em van explicar que un estava casat amb una catalana i que hi havia anat per veure el Barça. És un fenomen extraordinari.

“A París tenia uns italians al costat. Amb el segon gol em van abraçar. El Barça és un fenomen extraordinari”

“Kubala ens sorprenia. Marcava gols increïbles, tirava les faltes amb efecte. No ho havíem vist mai. I Cruyff era molt intel·ligent, i la intel·ligència és un valor segur”

Jordi Porta, a la seu d'Òmnium Cultural.

El futbol té això: la capacitat de generar històries personals que sempre tenen un punt en comú amb la resta. Aquesta sensació és comuna a tots els clubs i aficions.
Exacte. I l'entusiasme. Potser jo exterioritzo menys les emocions que aquests italians, però és que vam fer un bot i ens vam fer una abraçada que vam estar a punt d'anar escales avall. L'abraçada ens va agermanar.

Parli'm de la seva afició al futbol, perquè vostè té un passat. Quan era infantil tenia unes certes aspiracions.
A mi m'agradava molt jugar a futbol. Jugava d'extrem esquerre, perquè sóc esquerrà, però només de peus, de mans no. Quan tenia 14 anys vaig fer unes proves al camp de la Bordeta. Eren unes proves del Barça per entrar als infantils. Com que jo no era gaire alt i ja tenia 14 anys el que ho controlava em va dir: “Torna l'any vinent, a veure si creixes una mica. Vas bé, però et falta una mica”. Després jo em vaig embolicar amb l'escoltisme i vaig deixar una mica el futbol.

Aquesta és una història comuna a molts barcelonistes. Adeqüem la nostra relació amb el futbol en funció de les obligacions laborals, familiars, lúdiques.
De ben jove havia anat al camp de les Corts, perquè el meu pare era soci de tota la vida. M'explicava que fins i tot s'hi havien fet partits a porta tancada durant la dictadura de Primo de Rivera. Recordo les allaus que hi havia al camp del Barça, que si badaves podies anar escales avall. Per tant, tinc records de la meva participació a veure el Barça amb aquell famós “Besora, César, Kubala, Moreno i Manchón”, que canta en Serrat.

I, al marge d'aquest ‘Temps era temps’, parli'm d'altres jugadors que consideri eterns.
En Kubala, que ens sorprenia perquè va ser la primera persona que vam veure que tirava les faltes amb efecte, és a dir, que marcava gols increïbles perquè la pilota feia corba. Això en aquella època encara no era gaire corrent. D'aquell equip que venia d'Hongria, que era molt bo, jo crec que el Barça, amb en Kubala, va fer una bona elecció, va tenir una època molt bona. Després ja hauríem de saltar fins al Cruyff.

Dient ‘Cruyff’ també apunta a tota la mitologia que ha arrossegat al seu voltant. És curiós.
Home, en Cruyff era un home molt intel·ligent...

La intel·ligència no deixa d'estar de moda.
Mai va estar lesionat, cosa que era un signe d'una gran habilitat. No el van lesionar mai, em sembla. Recordo com esquivava les entrades dures i no perdia el control de la pilota amb aquell salt que feia. És a dir, era un home àgil, era un home que jugava intel·ligentment. La intel·ligència, cregui'm, és un valor segur ■

L'entrevista completa també s'emetrà a Barça TV, dins el programa *El Quadrat Verd.*

Pepe Sánchez durant un partit contra el Fenerbahce al Palau Blaugrana

LES LESIONS EN EL BÀSQUET

COORDINADOR: Francesc Orenes
ASSESSOR: Dr. Franchek Drobnic (Serveis Mèdics FCB)
FOTO: Bevenrain

El bàsquet és un esport amb unes característiques molt peculiars que el defineixen com a activitat esportiva: s'hi produeixen moltes repeticions de gestos, com els llançaments, les curses i els salts. Les lesions es produeixen normalment a les extremitats inferiors, i l'esquinç de turmell és la lesió més habitual

El bàsquet és una disciplina esportiva en la qual el jugador ha de tenir unes condicions físiques molt específiques que s'hi adeqüin, independentment de la seva capacitat tècnica i tàctica. Tot i que el reglament no permet que sigui violent, no deixa de ser un esport de contacte en què es donen situacions de risc que poden acabar en lesió. Les afectacions en el bàsquet es repeteixen de manera més o menys constant, i segueixen una pauta homogènia.

Aquest esport demana una gran resistència física, ja que l'activitat corporal que es desenvolupa en els partits i els entrenaments és molt intensa, constant i dinàmica. Des del punt de vista fisiològic, es du a terme un treball mixt amb esforços de relativa llarga durada —com les carreres contínues per la pista—, els esforços de curta durada i alta intensitat —com els esprints— i els esforços de molt alta intensitat i de curta durada —com els llançaments, els driblatges i els rebots. En aquest sentit, la demanda d'energia, tant aeròbica (amb utilització d'oxigen) com anaeròbica (sense utilització d'oxigen) és molt alta. Per tant, la força i l'explosibilitat, combinades amb la resistència, són característiques bàsiques d'aquest esport. També cal destacar-ne la flexibilitat, un aspecte important no només pel que fa al moviment de les articulacions sinó també per prevenir determinades lesions.

Quan parlem de lesions en el bàsquet s'han de tenir en compte tant els factors intrínsecs com els extrínsecs. Els primers són aquells derivats del mateix esportista, i provoquen lesions agudes o accidentals, les originades per sobrecàrregues i les produïdes per malalties prèvies a la pràctica. Els factors extrínsecs, aliens a l'esportista, també poden ser causa de lesions. En són exemples el tipus de paviment on es juga i el calçat que s'utilitza.

El bàsquet és un esport en què predominen les curses, els salts i els desplaçaments explosius i freqüents, i s'hi fa un treball de flexió i extensió intens als genolls. Si hi afegim que els jugadors són de gran estatura i que tenen el pes que s'hi correspon, la majoria de les lesions es fan a les ex-

tremitats inferiors, i afecten, bàsicament, els turmells i els genolls. Les més freqüents són els esquinçaments i les distensions, seguides de les contusions als teixits tous i les fractures òssies i les luxacions. Els esquinçaments es produeixen majoritàriament per recolzaments inadequats a la planta del peu després d'un salt o d'una carrera. Les lesions a les extremitats superiors no són les més habituals, i es donen bàsicament a les mans, sobretot, als dits, amb luxacions i fractures de les falanges. Les lesions al tronc, sobretot les que afecten la regió lumbar, també són habituals entre els jugadors de bàsquet. La lesió del tronc més freqüent és la d'origen lumbar, que es pot produir per determinats moviments de flexió i extensió i de rotació del mateix tronc a alta intensitat o per contusions provocades per altres jugadors.
Les lesions poden ser agudes —les que es produeixen accidentalment per caigudes, topades, torçades o impactes de la pilota als dits i a la cara— o per sobrecàrrega —les que es produeixen a causa d'una repetició sistemàtica de moviments i que desemboquen, habitualment, en sobrecàrregues musculars o tendinitis rotulianes ■

LESIONS MÉS HABITUALS SEGONS DIFERENTS ESTUDIS

LESIONS MÉS HABITUALS	INCIDÈNCIA %
ESQUINÇ DE TURMELL	13 - 25
TENDINITIS ROTULIANA / CONDROPATIA ROTULIANA	4 - 12
LUMBÀLGIA	6 - 10
ESQUINÇ DE GENOLL	4 - 5
LESIONS A LA MÀ	3 - 17
TENDINITIS AQUIL·LIANA	2 - 3
FASCIÏTIS PLANTAR	2 - 4
SÍNDROME COMPARTIMENTAL A LES CAMES	2
LESIONS PER ZONA	**%**
EXTREMITATS INFERIORS	46
EXTREMITATS SUPERIORS	13
TRONC	18
CAP	7
PATOLOGIA MUSCULAR	15
PATOLOGIA ÒSSIA PER ESTRÈS	1

TEXTOS: Xavier Catalán i Pere Marcé | FOTOS: Bevenrain

Donació de 150.000 euros a la Marató de TV3

El FC Barcelona, per mitjà de la Fundació, ha aportat 150.000 euros a la Marató de TV3, que aquest any s'ha dedicat a les malalties cardiovasculars. Els diners corresponen a una part de la recaptació del Trofeu Joan Gamper, la qual el club havia decidit destinar a l'estudi de les cardiopaties, coincidint amb la mort del jugador del Sevilla Antonio Puerta.

A més de la donació a la Marató, el club ha destinat 65.000 euros més a l'Hospital Sant Joan de Déu per a les intervencions de les malalties cardiovasculars dels nens d'un centre hospitalari del Marroc i 15.000 euros més a les investigacions del doctor Ricard Serra-Grima, que és el cardiòleg adscrit als Serveis mèdics del FC Barcelona.

Les Corts i el Barça: vuitanta-cinc anys d'història compartida

El llibre "Les Corts i el Barça: vuitanta-cinc anys d'història compartida", del responsable del Centre de Documentació del FC Barcelona, Manel Tomàs, ha estat presentat a la Sala París de les instal·lacions del club. Aquesta publicació, que ha estat dirigida per l'Arxiu Municipal de les Corts i que forma part de la col·lecció municipal "Memòria de Barcelona", és un recull exhaustiu de la història gràfica i escrita del Barça i les Corts.

Conveni amb la Federació Llull

El president del FC Barcelona, Joan Laporta, ha signat un conveni amb la Federació Llull —la unió d'Òmnium Cultural, Acció Cultural del País Valencià i Obra Cultural Balear, les tres entitats culturals més significatives dels Països Catalans. L'objectiu de l'acord és contribuir a la promoció de la cultura catalana arreu del territori lingüístic català. Per fer-ho, el club ha cedit a la Federació Llull una part dels ingressos obtinguts en el partit de Lliga entre el Barça i el Reial Madrid disputat al Camp Nou.

El Barça rep la Placa d'Honor del Turisme

En la 22a Nit del Turisme del 2007, la Generalitat de Catalunya ha distingit el Barça amb la Placa d'Honor per la seva contribució a la projecció internacional de Catalunya. Els motius principals d'aquesta distinció són el fet d'haver lluït el símbol de Turisme de Catalunya a la samarreta del primer equip durant la gira d'estiu, haver presentat l'oferta turística de Catalunya i del Barça en cada desplaçament de la Lliga de Campions i haver participat en fires temàtiques.

Doble premi a l'esportivitat

El tècnic de l'equip aleví blaugrana, Albert Puig, ha rebut el VI Premi Ernest Lluch a l'Esportivitat pel gest d'esportivitat que va mostrar amb el conjunt rival, l'Espanyol, durant la final del torneig Vila de Peralada del 2007. A més, en la XI edició de la Festa de l'Esport Català, la Unió de Federacions Esportives de Catalunya (UFEC) també ha premiat Puig amb el guardó al Seny Esportiu per aquest gest.

Viatge solidari a Swazilàndia

Una expedició del FC Barcelona, encapçalada pel president Joan Laporta, ha visitat Swazilàndia per comprovar sobre el terreny els fruits del primer any de col·laboració entre el club i l'Unicef. A Swazilàndia, un país altament castigat pel virus de la sida, la comitiva blaugrana ha visitat la clínica de Shewula, un poblat de 10.000 habitants on l'aportació del Barça ha permès millorar els mecanismes de detecció i transmissió de la sida entre mares i fills. L'expedició del club també ha visitat dues escoles que formen part del projecte en les quals s'utilitza l'esport com a eina educativa per integrar els nens a la seva comunitat i ensenyar-los a defensar els seus drets, i dos dels 23 centres educatius de Suport Comunitari finançats pel club, a Nkambeni i Mbangarwe, on s'acullen nens orfes en situació de vulnerabilitat i se'ls ofereix menjar, educació i ajut sanitari.

Les seleccions catalanes, al Palau

El Palau Blaugrana ha estat l'escenari del partit amistós entre la selecció de Catalunya i el Reno World's All Stars, un combinat integrat pels millors jugadors del món. La selecció de Jordi Camps, que comptava amb el blaugrana Lluís Teixidó, ha empatat a cinc gols en un partit en què el capità Ivan Tibau s'ha acomiadat de la selecció. La selecció femenina d'hoquei patins també ha disputat un partit amistós, contra una selecció integrada per jugadores argentines, espanyoles i franceses, el qual ha acabat amb empat a dos gols.

'Somnis', a la Pista de Gel

La Pista de Gel del FC Barcelona ha acollit l'espectacle 'Somnis', protagonitzat pels components de l'escola de patinatge sobre gel del Barça. Aquest és el segon any consecutiu que se celebra el Festival d'Hoquei sobre Gel del club barcelonista. Durant una hora els espectadors han pogut gaudir del millor patinatge en un espectacle els protagonistes del qual han estat les fades i el món dels somnis.

Celebracions nadalenques

La Llotja de Mar ha acollit el tradicional sopar de Nadal del club, al qual han assistit tots els empleats i la Junta directiva, a més dels integrants dels diferents equips professionals. El sopar de Nadal ha servit també perquè el president Laporta lliurés la insígnia de plata als empleats que enguany han complert 25 anys de dedicació al club. El FC Barcelona també ha celebrat el tradicional dinar de Nadal amb els representants dels mitjans de comunicació que cobreixen diàriament l'actualitat blaugrana.

La marxa Special Olympics, amb color blaugrana

El Palau Blaugrana ha acollit l'acte central de la 10a edició de la Marxa Special Olympics/APPS. Més de 2.000 persones han celebrat l'acte central d'una convocatòria que ha començat a la Plaça Reina Maria Cristina amb el lema 'Tenim molta marxa per molts anys'. El FC Barcelona ha estat present en l'acte amb la participació de Clàudia Vives-Fierro, directiva de l'Àrea Social, que ha expressat el suport del club i de la directiva a l'esdeveniment i a les famílies participants. A més, els jugadors del primer equip Puyol, Márquez, Bojan i Víctor Valdés s'han sumat a l'acte i han deixat un missatge de suport que s'ha projectat a les pantalles del Palau.

Doble guardó per a Messi

Messi ha estat designat el segon millor futbolista mundial de l'any per darrere del jugador brasiler del Milan Kaká i per davant del jugador portuguès del Manchester United Cristiano Ronaldo. El crac argentí també ha rebut el premi Bravo que lliura la revista italiana 'Guerin Sportivo' i que el reconeix com el millor jugador d'Europa del 2007 de menys de 21 anys.

Mor Lluís Coll

Lluís Coll Hortal, jugador del FC Barcelona des del 1955 fins al 1961, ha mort a l'edat de 70 anys. Nascut el 3 d'agost del 1937 a Anglès (Girona), Coll va disputar un total de 49 partits i va marcar 15 gols amb l'equip barcelonista, amb el qual va conquerir dues Lligues (1958/59 i 1959/60), dues Copes de Fires (1955/58 i 1958/60) i dues Copes d'Espanya (1956/57 i 1958/59).

Els nous jugadors de futbol sala es fan socis

El FC Barcelona ja compta amb sis socis nous. Es tracta dels jugadors de futbol sala que s'han incorporat a l'equip aquesta temporada: Fernandao, PC, Igor, Justo Cáceres, Cristian Domínguez i Paco Sedano. El directiu Josep Cubells ha lliurat el carnet de soci a cadascun dels sis jugadors a l'Oficina d'Atenció al Barcelonista (OAB).

Junta itinerant a Vilafranca del Penedès

Amb l'objectiu d'estendre el sentiment barcelonista per diversos territoris, la Junta Directiva del FC Barcelona s'ha desplaçat a Vilafranca del Penedès per celebrar-hi una nova junta itinerant. La comitiva blaugrana, que va ser rebuda per l'alcalde de la vila, Marcel Esteve, ha visitat la seu dels Castellers de Vilafranca, i el president Laporta ha participat en un col·loqui del Fòrum de la Premsa Comarcal a la sala de convencions de Caixa Penedès.

Jornades d'Esport Solidari al Raval

La Fundació del FC Barcelona ha començat les Jornades d'Esport Solidari (JES) al barri del Raval amb la intenció de difondre l'ús de l'esport com a eina educativa per mitjà de la formació de futurs formadors. A les Jornades hi ha assistit Lilian Thuram, que ha presenciat les activitats pràctiques i ha conversat amb els prop de cent nens que l'esperaven. A més, les Jornades han comptat amb la col·laboració de l'exjugador Julio Alberto, que ha estat l'encarregat d'impartir unes sessions teòriques a una vintena de docents que treballen en entitats del barri.

Signatura del conveni amb l'ACNUR

El FC Barcelona, per mitjà de la seva Fundació, ha segellat a Ginebra un conveni de col·laboració amb l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats. El president Laporta i l'Alt Comissionat d'UNHCR/ACNUR, António Guterres, han signat un acord que vol adaptar diversos programes de la Fundació FC Barcelona al context dels refugiats i els desplaçats d'arreu del món. El conveni tindrà una durada inicial de tres anys, i estableix actuacions durant els primers dotze mesos en tres països que pateixen una situació especialment delicada: Ruanda, el Nepal i l'Equador.

El Barça rep el premi Fair Play de la FIFA

El FC Barcelona ha estat guardonat amb el premi Fair Play de la FIFA pel compromís del club amb les tasques humanitàries i els programes de desenvolupament que deriven de l'acord amb l'Unicef. La FIFA ha volgut premiar el que considera una acció solidària pionera que ha tingut una repercussió d'abast mundial. El president Joan Laporta ha recollit el guardó en el transcurs de la Gala FIFA World Player 2007.

Visita als hospitals per repartir joguines

Els jugadors de les plantilles professionals de futbol, bàsquet i futbol sala s'han desplaçat als centres hospitalaris de Barcelona per repartir les joguines que s'han recollit durant la campanya solidària 'Un somni per un regal'. Els jugadors, dividits en diferents grups, han visitat l'Hospital Sant Joan de Déu, l'Hospital de la Vall d'Hebron, l'Hospital del Mar, l'Hospital de Sant Pau, l'Hospital de Barcelona, l'Hospital de Nens de Barcelona i l'Hospital Universitari Germans Trias i Pujol de Badalona, on els nens ingressats han rebut un obsequi de mans d'alguns dels seus ídols.

Campions de la Copa Príncep d'Astúries

L'equip de voleibol masculí del FC Barcelona s'ha proclamat campió de la primera edició de la Copa Príncep d'Astúries en derrotar a la final el Vigo Valery Karpin per 3 a 2. Aquesta competició l'han disputada, a la ciutat gaditana de Puerto Real, els quatre primers classificats de la Súper Lliga Masculina 'B', el Barça, l'UCAM Múrcia, el CV Puerto Real i el Vigo Valery Karpin.

Pinto arriba cedit fins a finals de temporada

El Celta de Vigo i el FC Barcelona han arribat a un acord per la cessió del porter José Manuel Pinto fins a finals de temporada. El cost de l'operació és de 500.000 euros, i inclou la cessió i un dret a opció de compra del porter que s'hauria d'executar abans del 31 de maig. Pinto cobreix l'absència de Jorquera, que estarà sis mesos de baixa per un trencament del lligament creuat i del menisc extern del genoll dret.

Tots hem somiat alguna vegada
que érem jugadors del Barça.
FCB
FCBARCELONA
Audi
Audi Patrocinador Oficial del FC Barcelona

Ramírez, en el duel contra l'Atlètic de Madrid, en què va jugar amb el '14' per homenatjar Quini, que acabava de ser segrestat.

SPORT

EL KEEGAN BLAUGRANA

Andrés Ramírez va jugar al Barça en una etapa (1980-82) marcada per l'escassa fortuna en els assalts al títol de Lliga. Era difícil que un jove del planter es consolidés al primer equip, però ell hi va estar ben a prop gràcies a unes cavalcades per la banda que li van valer el sobrenom del crac anglès dels anys 70

TEXT: Jordi Clos I FOTOS: Sport / Seguí - FCB / Bevenrain

El partit següent del segrest de Quini els jugadors es van negar a utilitzar el dorsal '9' de l'asturià i Ramírez va saltar a la gespa del Calderón amb el '14' a l'esquena

No es troba entre els futbolistes més coneguts de la història del Barça, però el breu pas d'Andrés Ramírez pel club va deixar unes quantes imatges per al record, fruit, sobretot, de l'època convulsa en què va vestir de blaugrana, del 1980 al 1982. Incorporat d'avui per demà, va guanyar dos títols importants i va viure la pèrdua de dues Lligues que gairebé estaven al sac. El seu millor moment de joc el va oferir amb Helenio Herrera a la banqueta, que el va batejar com a 'Keegan', però la manca de minuts la temporada següent en va provocar l'adéu.

Nascut a El Garrobo (Sevilla), les qualitats d'aquest extrem no van passar desapercebudes pels observadors barcelonistes, que el van fitxar el 1978 procedent del San Fernando per cedir-lo al Recreativo, primer, i al Valladolid, després. A Pucela va demostrar la seva vàlua ajudant el conjunt castellà a retornar a Primera Divisió i a classificar-se per als quarts de final de la Copa, en què es va enfrontar a l'Atlètic de Madrid. L'entrenador blaugrana Helenio Herrera, que havia substituït Quimet Rifé, va presenciar el partit d'anada d'aquella eliminatòria al José Zorrilla i va quedar impressionat amb l'actuació de Ramírez, fins al punt que no va dubtar a repescar-lo immediatament. Només quatre dies després ja debutava a la Lliga amb el Barça... contra el mateix Atlètic de Madrid. "Eren altres temps. En el futbol actual, el meu marcador hauria acabat sempre expulsat. Podia jugar per la dreta o l'esquerra, i la meva virtut principal era que tenia un driblatge ràpid", es defineix l'andalús.

La seva millor campanya al Camp Nou va ser la segona, la 1980/81, després que novament Helenio Herrera substituís a la banqueta Ladislao Kubala. 'HH' va esprémer el millor de Ramírez, de 24 anys, el qual anomenava 'Keegan' —com el magnífic jugador anglès del Liverpool i l'Hamburg, entre d'altres— per motivar-lo. "M'afalagava que em digués així. Herrera, psicològicament, ens va posar com unes motos. És un dels millors entrenadors que vaig tenir, encara que m'hauria agradat coincidir-hi quan ell era més jove", recorda.

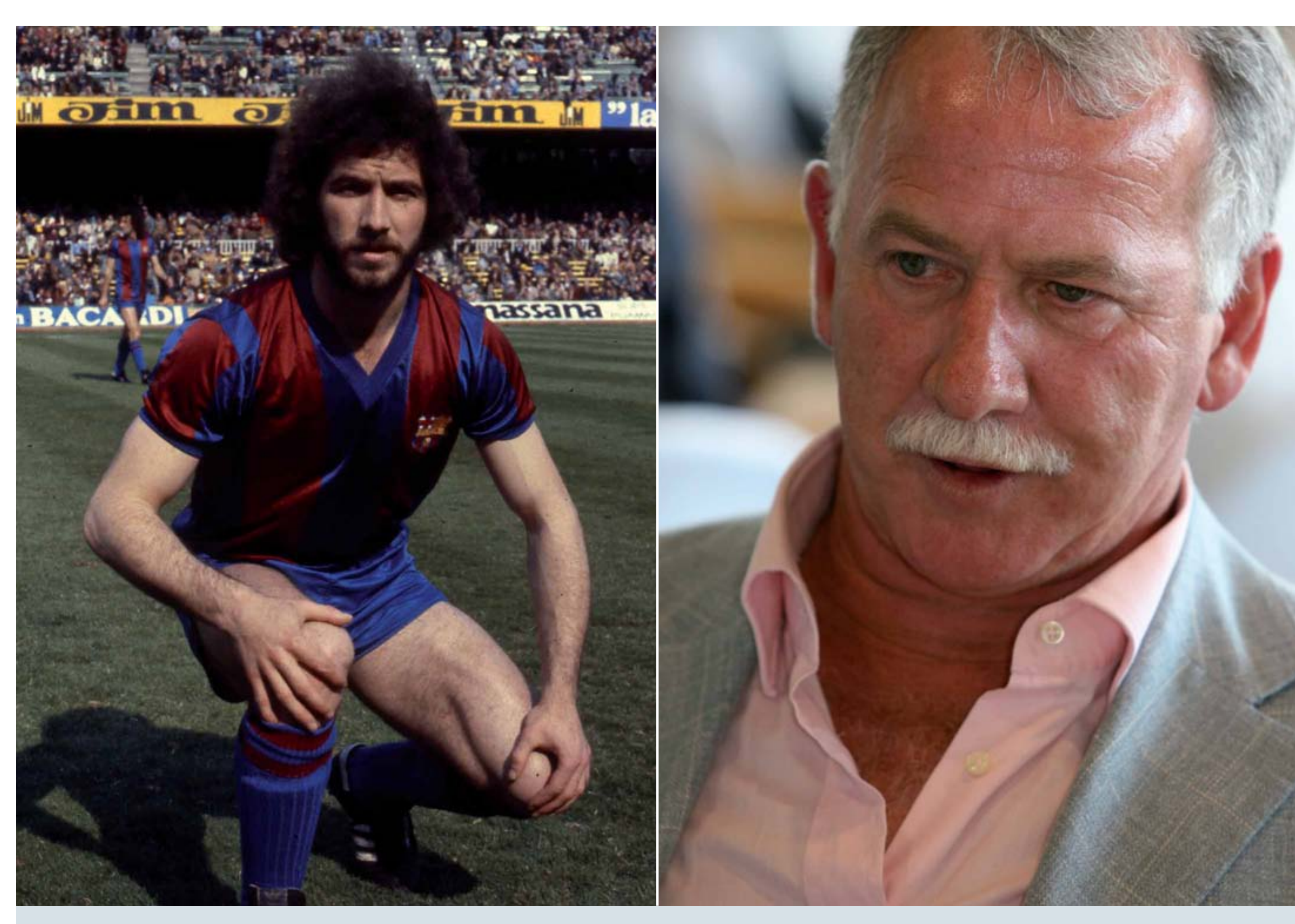
El segrest de Quini

Amb Helenio Herrera, el Barça va entrar en una dinàmica positiva que li va permetre remuntar el mal començament de Lliga i arribar a vuit jornades per al final a només dos punts de l'Atlètic de Madrid. Una progressió que es va veure frenada bruscament amb el commovedor segrest d'Enrique Castro 'Quini', just abans de la visita al conjunt matalasser. "Va ser una moguda desagradable. En un principi ens pensàvem que no estava a l'entrenament perquè s'havia adormit, però es va moure tot molt ràpid i ens vam adonar del que passava", revela Ramírez, que afegeix: "Vam viure amb molta atenció els 25 dies que va durar el captiveri de Quinocho, i fins i tot vam establir amistat amb els policies que en seguien el cas". Set dies després del segrest, el conjunt barcelonista es jugava el títol al Vicente Calderón. Els jugadors barcelonistes es van negar a lluir el '9' que habitualment portava Quini (aleshores, la numeració era de l'1 al 11), i un dels davanters titulars, Keegan Ramírez, va sortir amb el '14' a l'esquena. "Va ser una decisió conjunta de l'equip en homenatge al nostre company", confessa. L'1-0 favorable als vermell-i-blancs va enterrar les opcions de títol del Barça, que va trobar consol en la consecució de la Copa del Rei.

El somni de conquerir la Lliga es va tornar a

Andrés Ramírez, en una de les seves internades per la banda.

Un retrobament un quart de segle després

El 12 de maig del 1982 el Barça va aconseguir la segona Recopa d'Europa davant l'Standard de Lieja en una final disputada al Camp Nou. Els gols de Simonsen i Quini van remuntar l'inicial del conjunt belga. Just el dia que es complien 25 anys d'aquella efemèride, el club va convidar-ne els protagonistes a un emotiu dinar a les Llotges Noves del Camp Nou. Lattek, Artola, Zuviría i el mateix Ramírez (foto superior dreta) no es van voler perdre la cita i es van retrobar, alguns, després de molt de temps. L'endemà, els herois del 82 van rebre l'homenatge de l'afició blaugrana sobre la gespa de l'Estadi. Minuts abans del Barça-Betis de Lliga, la majoria dels components d'aquell equip van saltar al terreny de joc per fotografiar-se amb la copa i escoltar una sonora ovació.

assaltar la temporada següent, la 1981/82, amb Uddo Lattek com a tècnic. El preparador alemany no comptava gaire amb Ramírez, que només va diputar set partits. Va ser un altre any agredolç. Per una banda, es va perdre la Lliga de manera increïble després de deixar escapar cinc punts d'avantatge sobre la Reial Societat quan faltaven sis jornades (les victòries valien dos punts). Per l'altra, es va guanyar la segona Recopa al Camp Nou en una nit inoblidable plena de senyeres i banderes blaugrana. Aquell gran triomf europeu va ser l'última alegria de Keegan Ramírez com a jugador del Barça, encara que no va arribar a disputar ni un sol minut d'aquella Recopa.

L'estiu del 1982 va decidir canviar d'aires. El destí va ser Saragossa: "Volia jugar, i al Barça no podia. Abans, si no es feia una bona temporada, es fitxaven els cinc millors davanters que hi havia. Teníem un atac de somni, però un equip descompensat". A la Romareda, dirigit per Leo Beenhakker, va quallar una bona campanya al costat de jugadors de renom com Amarilla, Valdano i Señor. L'any següent va fitxar pel Múrcia, on es va retrobar amb l'entrenador Eusebio Ríos, que ja havia tingut al Recreativo i que considerava "com un pare". El club vermell va pagar un traspàs d'uns 50 milions de pessetes i es va convertir en el fitxatge més car de la història de l'entitat. "A Barcelona no vaig tenir continuïtat. És al Saragossa i al Múrcia on vaig oferir el meu millor futbol", assegura Ramírez, que va rendir molt bé en les dues temporades a la Condomina. L'última estació de la seva carrera va ser un pas fugaç per l'Oviedo, on va retirar-se, amb només 29 anys, castigat per les lesions musculars.

> ***"A Barcelona no vaig tenir continuïtat. És al Saragossa i al Múrcia on vaig oferir el meu millor futbol"***

Deixada enrere l'etapa futbolística, Andrés Ramírez ha engegat negocis en el sector de l'hostaleria, i actualment, amb 51 anys, és propietari d'una empresa de construcció de piscines. Establert a Múrcia, la ciutat que el va veure triomfar, el mes d'octubre passat va patir un infart que, afortunadament, va quedar en un ensurt. Confessa que es va sorprendre de la quantitat de mostres de suport que va rebre des de la Ciutat Comtal. No és d'estranyar: el Barça no oblidarà el seu Keegan fàcilment ■

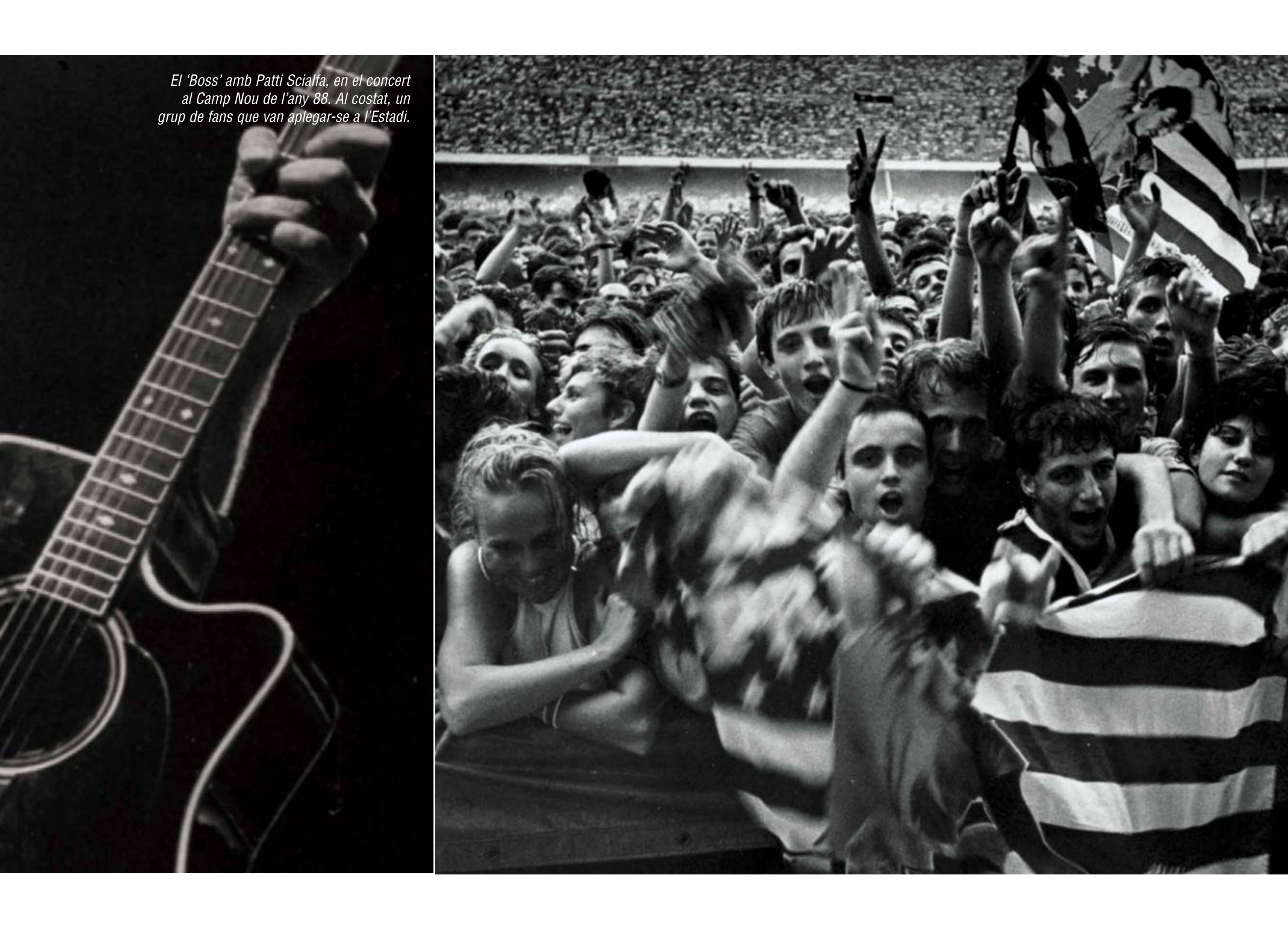
EL 'BOSS' I EL CAMP NOU

Bruce Springsteen ha mantingut un romanç indestructible amb Catalunya des de fa vint anys. I per a molta gent, la llavor d'aquest idil·li es troba en l'èpic concert que el de Nova Jersey va oferir l'agost del 88 al Camp Nou. Va ser un vetllada extenuant i màgica que encara perdura en l'imaginari col·lectiu de la ciutat de Barcelona. Només el 'Boss' podia aconseguir-ho

TEXT: Òscar Broc I FOTOS: 'Avui'

Durant la seva llarga història, els fonaments del Camp Nou s'han retorçat d'emoció amb les jugades impossibles de Johan Cruyff, els gols de Romário o els eslàloms de Messi. Però l'Estadi no només ha vibrat amb les proeses de les seves deïtats futbolístiques: l'agost del 88 es va fer realitat el somni d'una nit d'estiu a les graderies de l'estadi amb un esdeveniment musical que cap dels assistents ha oblidat.
El mestre de cerimònies es deia Bruce Springsteen i estava, sense dubte, en el millor moment de la seva carrera. El 'Boss' arribava a la Ciutat Comtal per posar la cirereta a una gira europea triomfal i donar per conclòs el 'tour' de Tunnel of Love, un disc que el va confirmar com un artista de categoria internacional després de donar-se a conèixer fora del Estats Units amb el supervendes 'Born in the USA'. El públic català esperava amb una il·lusió desaforada la visita del de Nova Jersey, que no va decebre i va donar per començada la litúrgia amb un "Hola Barcelona, ja sóc aquí" que es va guanyar el públic des del primer segon, i li va aplanar un llarg camí de rock en estat pur

Un estat d'ànim col·lectiu es va apoderar de les vuitanta mil ànimes que donaven color a les graderies de l'Estadi. Semblava que el temps s'hagués aturat

El 'Boss' amb Patti Scialfa, en el concert al Camp Nou de l'any 88. Al costat, un grup de fans que van aplegar-se a l'Estadi.

El 'Boss' no va decebre i va començar la litúrgia amb un "Hola Barcelona, ja sóc aquí" que es va guanyar el públic

–gairebé tres hores de música!- amb parades obligatòries a les cançons més emblemàtiques del 'Boss', des de 'The River', fins a 'Bad Lands', passant per 'Brilliant Disguise' o la mateixa 'Born in the USA'.

Hipnosi col·lectiva

Un estat d'ànim col·lectiu es va apoderar de les vuitanta mil ànimes que donaven color a les graderies de l'Estadi. Per uns moments, semblava que el temps s'hagués aturat, que aquell concert es perllongaria en l'infinit i no acabaria mai. La química entre Springsteen –acompanyat de la E Street Band- i el públic gairebé es podia mastegar; el grau d'identificació entre el cantant i els seus fidels era absolut, gairebé perfecte. Qui ens hauria de dir que un rocker de Nova Jersey amb els cabells esvalotats acabaria emportant-se el cor de milers de catalans en una mena d'exorcisme musical massiu del tot inoblidable; un esdeveniment carregat de màgia i emocions que es mantindria en el record de la ciutat vint anys després.

Han passat gairebé dues dècades i els qui van ser-hi encara recorden aquell concert com el més especial de tots els que el 'Boss' ha fet a Barcelona, que n'han estat uns quants. Potser per això, la tornada de Springsteen al Camp Nou ha aixecat tanta expectació. Quatre lustres després del mític xou del 88, el genial músic tornarà a emplenar les graderies de l'Estadi, el 19 i 20 de juliol, amb dos concerts que mobilitzaran la ciutat i reviuran la màgia d'aquella gran cerimònia en què es va consolidar la incorruptible història d'amor que el 'Boss' i els catalans han mantingut viva fins ara ■

La il·lusió del Camp Nou per rebre el 'Boss'

El primer concert de Springsteen a Barcelona va ser l'any 81, amb motiu de la gira de l'aclamat LP 'The River'. Quatre anys després, el 'Boss' no va poder portar el 'tour' del llegendari disc 'Born in the USA' a la Ciutat Comtal, fet que va obligar molts catalans a comprar un bitllet de tren i viatjar fins a Montpeller per veure'l en directe. Potser per això, la gira de 'Tunnel of Love' que el va portar al Camp Nou va adquirir una èpica tan pronunciada. Feia sis anys que el de Nova Jersey no trepitjava un escenari català. Que el concert, a més, tingués lloc en un santuari amb tant de pes sentimental com el Camp Nou va conferir a la vetllada una màgia i una significació molt especials.

L'enigma anterior: Quin jugador del FC Barcelona va demanar continuar a l'equip sense cobrar res?

La Pista: Va resultar ferit al bombardeig franquista de Barcelona el 16 de març de 1937.
La Solució: Ramon Llorens Pujades.
Nom del guanyador: Joan Torrent Royo, soci número 8.503. Rebrà una samarreta signada pel seu jugador preferit.

A l'esquerra, un retrat de Ramon Llorens. A sota, un dibuix de Muntañola amb dedicatòria.

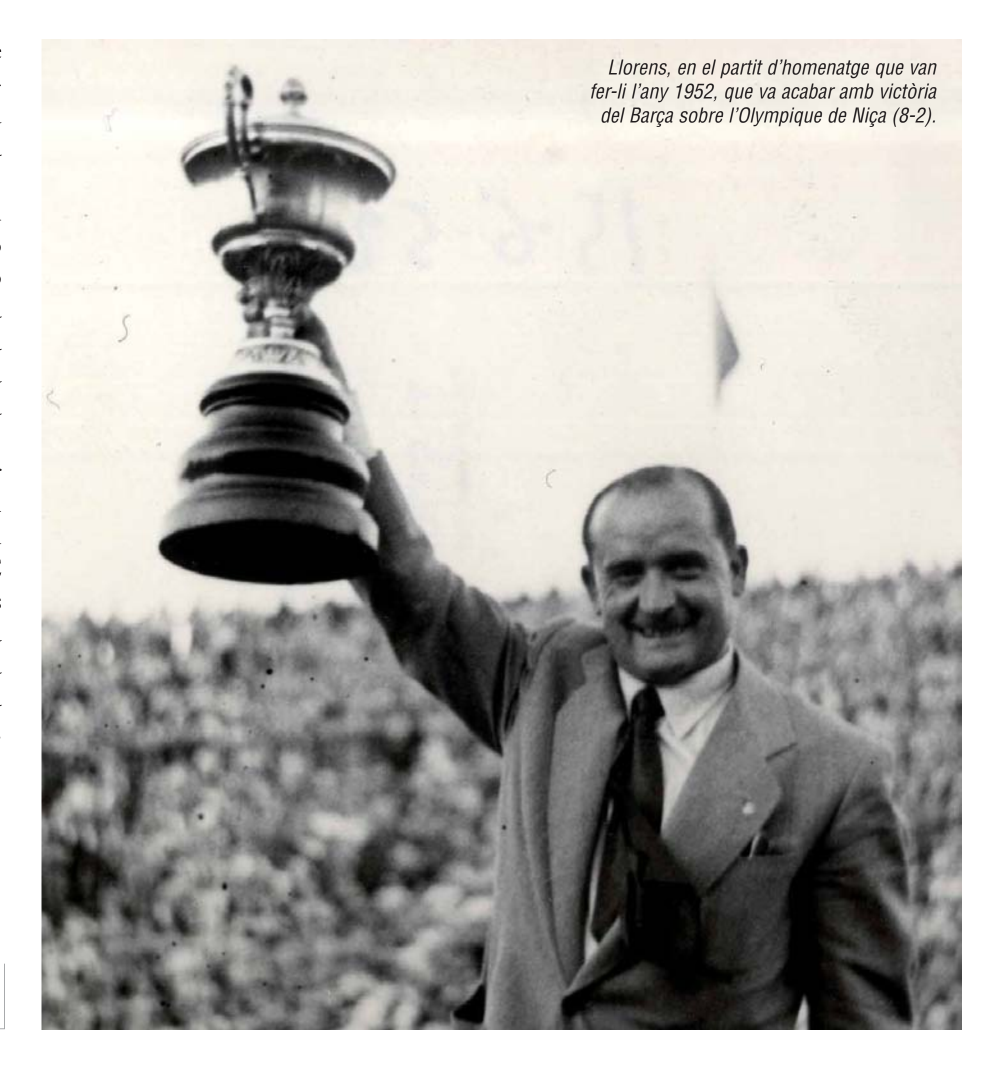
LLORENS, UNA VIDA PEL BARÇA

TEXT: Manel Tomàs | FOTOS: Seguí - FCB / Bert

Ramon Llorens respon al paradigma del típic personatge barcelonista de cor que tota la vida ha estat vinculat al Barça d'una manera o d'una altra. L'home de club que hi passa més aviat de puntetes però que hi fa una feina eficaç i absolutament impagable. Porter als anys vint i trenta i, després, entrenador de joves futbolistes, per damunt de tot va ser un barcelonista que estimava el club més que res al món. Fins i tot, més que els diners

Llorens va néixer a Barcelona l'1 de novembre del 1906. Des de ben petit, malgrat la seva baixa estatura, va preferir la demarcació de porter a l'hora de jugar al futbol amb els seus amics. Els seus primers contactes amb l'entitat blaugrana daten de l'any 1921, en què, amb 14 anys, es va fer soci del club, pas previ indispensable aleshores per formar part de qualsevol dels seus equips. Com a porter, es va incorporar al quadre barcelonista amateur i, de mica en mica, va anar pujant fins a arribar al primer equip. El seu debut va tenir lloc el 5 d'abril del 1926 en un partit amistós al camp de l'Europa.
Malauradament, va estar sempre en un segon pla, a l'ombra de porters de la talla de Franz Platko i Josep Nogués. Però tots els entrenadors blaugrana sabien que tenir-lo a la banqueta era una garantia en cas de lesió del porter titular. Només cal recordar la seva gran actuació en les famoses tres finals de Santander, davant la Reial Societat, al Campionat d'Espanya del 1928. Durant aquelles jornades la ploma del gran poeta gadità Rafael Alberti va immortalitzar la gesta del porter hongarès de tornar al camp malgrat haver rebut una puntada de peu al cap durant el primer partit. Però el que molta gent oblida de manera injusta és que Platko ja no va estar al segon i el tercer matx, i que si finalment el Barça va aconseguir el títol va ser, en gran mesura, gràcies a les aturades magistrals de Llorens.
També va tenir moments tristos. Especialment dolorós va ser el 12-1 encaixat a San Mamés davant l'Athletic Club el 8 de febrer del 1931, en un partit en què bona part de l'equip va jugar de

manera deliberadament passiva, en una mena de vaga per tal de pressionar la directiva perquè volien cobrar més. Ell no en sabia res, i això li treu gran part de culpa d'una golejada aconseguida a pler davant una defensa inexistent.
El 1933 el club li va donar la carta de llibertat i va decidir penjar les botes, però de seguida s'ho va repensar i va demanar de continuar a l'equip en qualitat d'amateur, és a dir, sense cobrar ni una pesseta. Així va estar tres anys, fins a l'esclat de la guerra, el juliol del 1936, un fet tràgic que va truncar la carrera futbolística, com va passar a tants i tants esportistes de tot l'Estat espanyol. Arribava l'hora de fer balanç: havia estat porter del FC Barcelona entre els anys 1926 i 1936, un total de 156 partits. Una època, doncs, a cavall entre l'etapa final de la primera edat d'or del FC Barcelona (1919-1929) i la crisi esportiva dels anys trenta. El seu palmarès amb el Barça incloïa una Lliga (1928/29), un Campionat d'Espanya (1927/28) i vuit Campionats de Catalunya (1925/26, 1926/27, 1927/28, 1929/30, 1930/31, 1931/32, 1934/35 i 1935/36).

Llorens, en el partit d'homenatge que van fer-li l'any 1952, que va acabar amb victòria del Barça sobre l'Olympique de Niça (8-2).

L'any 1937 va resultat ferit al bombardeig feixista de Barcelona; es va recuperar i encara va jugar algun partit

Iniciat el conflicte bèl·lic, va lluitar durant un temps al bàndol republicà, al front d'Aragó. Va tornar il·lès del combat, però va tenir menys sort quan, el 16 de març del 1937, va resultar ferit al bombardeig feixista de Barcelona. Es va recuperar satisfactòriament en tres setmanes, i encara va tenir ànims per ocupar la porteria barcelonista en uns partits jugats en circumstàncies extremes entre el 29 d'agost del 1937 i el 4 de desembre del 1938 i que van servir per guanyar el Campionat de Catalunya 1937/38 i la Lliga Catalana del 1938.

L'any 1939, acabada la guerra, es va quedar a l'equip tècnic del Barça i va esdevenir un descobridor de joves promeses reconegut. Gràcies als seus auspicis, jugadors com Francesc Calvet, Lluís Aloy, Gustau Biosca, Eduard Manchón i Andreu Bosch van arribar a ser grans figures. També va entrenar —efímerament— el primer equip, concretament, l'any 1950, com a tècnic pont entre Enrique Fernández i Fernando Daucik.
Una trajectòria tan dilatada per força s'havia de merèixer ser premiada. Així, el 15 de juny del 1952 se li va fer el primer homenatge, en un partit disputat al camp de les Corts entre el FC Barcelona i l'Olympique Niça (8-2). Anys després, el 28 de desembre del 1975, coincidint amb el partit de Lliga disputat al Camp Nou entre el FC Barcelona i el Reial Madrid (2-1), va rebre del club una placa que en commemorava els anys de servei al Barça. Tres anys abans, el 3 d'octubre del 1972, havia signat un contracte vitalici amb el club que va estar en vigència fins a la seva mort, el 4 de febrer del 1985. Actualment la seva memòria perdura gràcies a la penya barcelonista fundada a Rubí l'any 1960 i que porta el seu nom ■

Quines tres edificacions es van veure lligades a la història del Barça a partir de l'any 1950?

LA PISTA:

Actualment només en queda una de dreta.

Les respostes s'han de fer arribar, fent constar el nom i el número de soci, a:
Correu: Revista Barça. Av. d'Arístides Maillol, s/n, 08028 Barcelona
Correu electrònic: revista@fcbarcelona.cat

Coordinació:
Centre de Documentació i Estudis del FC Barcelona

QUAN EL BARÇA JUGA A CASA, AQUESTS SEIENTS SÓN ELS ÚNICS QUE HAURIEN DE QUEDAR LLIURES.
Si disposes d'abonament per al Camp Nou o per al Palau Blaugrana i no pots assistir al partit, allibera la teva localitat. I amb el "Seient Lliure" faràs que als partits del Barça no hi hagi cap seient buit!
Amb l'estadi ple, tots hi guanyem!
Informa-te'n o allibera el teu seient a:
www.fcbarcelona.cat
Terminals ServiCaixa
902 1899 00
Seient Lliure
FCB
FCBARCELONA
més que un club

Al Museu del Barça i al Centre de Documentació i Estudis del club hi ha un munt d'objectes i documents que són el reflex d'una llarga i rica història, la d'un club que ja passa de llarg els seus primers cent anys. Són petits i grans tresors que donen fe del passat del club i que ens expliquen episodis d'aquesta vida col·lectiva

TEXT: Carles Santacana | FOTOS: Bevenrain

LES FITXES DELS PARTITS

Si el FC Barcelona és, sobretot, un club de futbol, és lògic començar el repàs a alguns dels tresors blaugrana pels documents que en relaten, partit a partit, l'historial esportiu. Són els llibres que recullen les fitxes dels partits disputats per l'equip de futbol. El primer llibre comença el 25 de juny de 1922, poc temps després de la inauguració del camp de les Corts. S'informa d'un partit a Sant Feliu de Guíxols, davant l'Ateneu Esportiu d'aquella població. La fitxa ens dóna dades de les alineacions, del camp en què es va jugar el partit, del campionat a què corresponia i del seu caràcter amistós. I també ens diu qui va marcar els gols, si s'hi va produir alguna incidència remarcable, com l'expulsió d'algun jugador o alguna lesió, o si el partit homenatjava alguna persona o entitat.
Resseguint les fitxes tenim informació de primera mà dels partits del Barça, sobretot, d'aquells que, pel seu caràcter amistós, eren poc tractats per la premsa. Des d'un bon principi les fitxes estaven escrites en català, i després de la Guerra Civil encara es van utilitzar els impresos en català, tot i que hi havia la indicació "Impreso habilitado transitoriamente para su utilización en lengua oficial española". La major part de la informació de les fitxes és tècnica, i poques vegades s'hi feien més comentaris, però de tant en tant es saltava aquest protocol, com, per exemple, en la del partit del famós cas Guruceta, en què s'afirmava que el penal era "totalment inexistente" ■

F

FUTBOL CLUB BARCELONA

IMPRESO HABILITADO TRANSITORIAMENTE PARA SU UTILIZACIÓN EN LENGUA OFICIAL ESPAÑOLA.

Oficines: Diputació, 254
BARCELONA

Dia 29 de Junio de 1939

PARTIT ~~De Campionat~~ / Amistóso

Jugat contra l'equip primero del Club "Athletic de Bilbao
En el Camp Las Corts
Arbitre Armengol
Jutges de línea
» » gol

Equip del Athletic Categoria 1ª
Porter: Idigueras
Defenses: Larrinaga Abajos
Mitjos: Bertol Viar Iraguirre
Davanters: Manso Unamuno Macala Aguinaga Gorostiza
Suplents:
Capità En

Equip del F. C. BARCELONA.-Categoria 1ª
Porter: Nogués
Defenses: Mesa Babot
Mitjos: Vigós Rovira Franco
Davanters: Epi Vergara Zaldua Estrada Vazquez
Suplents:
Capità En

GOLS FETS PER EN: Macala 1
EQUIP CONTRARI

RESULTAT: 1 gols en contra, per 9 gols a favor del F. C. BARCELONA

OBSERVACIONS: Los jugadores subrayados pertenecen a otros Clubs.- La reapertura del campo ha revestido una gran solemnidad, que refleja la prensa de hoy, jueves, noche y la del día siguiente.-

GOLS FETS PER EN: Epi 4, Zaldua 1, Vergara 2, Vazquez 2
Equip del F. C. BARCELONA

Pròximament, a Barça TV, 'Recorda, Míster'

ELS ENTRENADORS RECONSTRUEIXEN LA HISTÒRIA RECENT DEL BARÇA DES DEL SEU PUNT DE VISTA

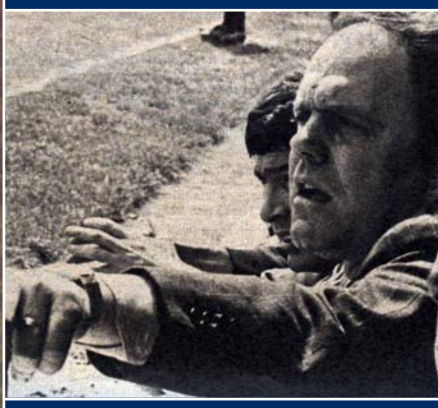
Coneixen el club per dins i hi han viscut moments de glòria. Però també han sofert les passions que despertava el Barça a la seva pròpia pell. Després l'han pogut comparar amb altres clubs. Són gent de futbol, que l'analitza amb una certa fredor i que ha treballat sempre amb aquest material tan peculiar que són els jugadors... Pròximament, a Barça TV, descobrirem, en el programa 'Recorda, Míster', les seves reflexions sobre el futbol i el que altres protagonistes en pensen, d'ells i la seva etapa blaugrana a la banqueta. Des de Laureano Ruiz fins a Menotti, passant per Muller...

"Laureano Ruiz era un avançat al seu temps".
Johan Neeskens

"Sempre tinc al cap Laureano Ruiz, i el recordo com el millor entrenador que he tingut, juntament amb Johan Cruyff".
Iván de la Peña

"Jo sabia que Zuviria rendiria molt bé de lateral, perquè era molt lluitador. I ho va fer molt bé. Però és que, a més a més, va marcar el tercer gol contra l'Anderlecht!".

"Quan es perd un partit, l'entrenador es queda sol. Els jugadors se'n van, els directius no vénen i la premsa l'espera. Es troba sol. S'ha de ser molt fort i tenir un caràcter molt dur per ser entrenador. I al Barça no és gens fàcil...".
Lucien Muller

"El Camp Nou és com l'Òpera de París, la Scala de Milà... Un gran escenari. No hi pot cantar qualsevol!".
César Luís Menotti

"Si has de fer un túnel a la teva àrea per desfer-te d'un davanter que et pressiona, doncs el fas, et deia Menotti. És l'entrenador que més confiança donava als jugadors".
José Vicente 'Tente' Sánchez

GAUDEIX DE L'ELECTRÒNICA MÉS CULER!

Aprofita l'ocasió per estar a l'última en tendències tecnològiques amb la nova Línia Oficial Electrònica més culer! Ara podràs gaudir dels millors moments del Barça amb uns productes tecnològics moderns i exclusius amb els quals podràs fer fotografies, reproduir vídeos i sentir les millors locucions dels teus ídols.

MP3 (1GB)

49€

Marc Digital

129€

MP4 (1GB/2GB)

59€ / 89€

Despertador MP3

49€

Càmera de fotos zoom digital (3MP)

69€

MP3 (512 MB)

39.99€

Ràdio

15€

Pinball

29€

Jugadors electrònics amb veu

29.99€

El gran repte

EL PROJECTE SOLIDARI DELS SOCIS

Aquest any, per primera vegada, els socis del FC Barcelona poden escollir el projecte de la Fundació al qual aniran destinats els recursos generats amb el 0,7% de la quota anual del carnet de soci corresponent a l'any 2008.
El FC Barcelona destina el 0,7% dels seus ingressos ordinaris a la seva Fundació. És per això que els més de 155.000 socis del club aporten aquest 0,7% de la quota anual del carnet de soci als projectes solidaris. Les votacions es poden fer al lloc web del club, a l'apartat de la Fundació (http://fundacio.fcbarcelona.cat). En aquest lloc s'hi haurà d'introduir el número i la clau de soci per tal d'accedir al formulari per escollir el projecte.

El programa XICS

Des de la temporada passada la Fundació del FC Barcelona desenvolupa un programa propi que té com a objectiu crear i consolidar una Xarxa Internacional de Centres Solidaris per a l'Educació i l'Esport (XICS). Mitjançant aquests Centres Solidaris, la Fundació té la finalitat d'oferir als nens i les nenes que més ho necessiten aquesta oportunitat que moltes vegades els manca, i els proporciona un accés adequat a l'educació, la salut i la protecció utilitzant com a eix vertebrador l'eina que el club coneix millor: l'esport.
Des d'aquest any els socis del FC Barcelona poden escollir un projecte entre els tres següents, que formen part de la Xarxa Internacional de Centres Solidaris (XICS) de la Fundació del FC Barcelona: el del Senegal, el de l'Equador i el de l'Índia.
Tota la informació sobre cadascun dels projectes es pot consultar al lloc web del club, a la secció de la Fundació. Les votacions estaran obertes fins al 29 de febrer del 2008.
La Fundació destinarà els recursos que provenen del 0,7% de la quota anual de tots els carnets de soci 2008 al projecte més votat i valorat pels socis del FC Barcelona.

'CREIX AMB EL BARÇA' INICIA L'ANY AMB MÉS SORPRESES

El 2008 arrenca ple de sorpreses per als socis més menuts que formen part del programa 'Creix amb el Barça'. A més del regal que reben després de renovar el carnet i que es pot sol·licitar al lloc web de club, als socis d'1 a 15 anys que hagin fet la renovació se'ls enviarà a casa un pin col·leccionable del 2008.
Aquest pin es pot col·locar a l'espai reservat al pòster 'Creix' que tenen els socis més menuts i que permet anar col·leccionant els carnets de cada any i els pins anuals. A més, el pòster també és un mesurador que serveix per seguir el creixement de cada soci.
Aquest any s'ha renovat el disseny del pòster, tant el de l'aleví com el de l'infantil, i s'hi han incorporat noves imatges i més Barça Toons.
A més, cada any el club regala un pin commemoratiu que enguany està dedicat a la celebració dels Jocs Olímpics de Pequín, un dels esdeveniments esportius més destacats dels pròxims 12 mesos.
D'altra banda, els socis alevins que canvien de categoria i passen a ser infantils també tenen una sorpresa. El club felicita el canvi de categoria, que es produeix quan els socis fan els 7 anys, amb un obsequi que els farà sentir una mica més grans. A més, els infantils que passen a la categoria sènior (més de 15 anys) i els que celebren la majoria d'edat també són felicitats i reben un obsequi. Precisament, els socis que fan 18 anys reben una felicitació especial, ja que a partir d'aquell moment adquireixen nous drets, cosa que, alhora, comporta noves responsabilitats.
En el cas de no haver actualitzat la fotografia del carnet 2008, els socis més petits tenen temps fins al 29 de febrer per acostar-se a l'OAB, on se'ls en proporcionarà un duplicat de franc.

AGENDA CULTURAL

>> Palau de la Música: 'Rèquiem' i 'Simfonia núm. 40' de Mozart. Orquestra Simfònica i cor estatal russos. Dissabte 15 de març a les 22.15 h. 20% de descompte per a socis.
>> Gran Teatre del Liceu: 'Glenn Miller Orchestra'. Divendres 28 de març a les 21.30 h. 20% de descompte per a socis.
>> Poliorama: 'L'auca del Senyor Esteve'. Fins al 24 de febrer (dimarts a les 20.30 h). 2x1 per a socis.
>> Poliorama: 'Pirats, els joglars flotats'. Del 2 de març al 27 d'abril. Els diumenges a les 12.30 h. Socis: 8 €. Preu normal: 12 €.
>> Cosmocaixa: Entrada familiar gratuïta (pares i fills). A més, accés al Laboratori familiar '...I el foc balla', de l'1 de febrer al 14 de març, o bé entrada a l'espectacle familiar 'Tot sona... a la selva amazònica', del 15 al 24 de març.

PERSONALITZA EL MÒBIL AMB ELS COLORS DEL BARÇA

El FC Barcelona ofereix a tots els seus socis i sòcies la possibilitat de personalitzar el seu telèfon mòbil amb l'escut del Barça i el número de soci. Per aprofitar aquest avantatge exclusiu només cal enviar un SMS al número 5011 amb la paraula clau LOGOSOCI. El cost del missatge és de 0,90 € + IVA. Per tenir accés a aquest servei el mòbil ha de tenir activat el GPRS o la connexió WAP, i només és vàlid per a telèfons mòbils dins del territori de l'Estat espanyol.

En el cas que el club ja tingui registrat el número de mòbil, a més del logo personalitzat s'inclourà el número de soci. Per això es recomana que abans de personalitzar el mòbil s'enviï un correu electrònic a oab@fcbarcelona.cat o bé que es vagi a l'Oficina d'Atenció al Barcelonista (OAB) per donar-lo d'alta. Si el mòbil no està registrat, el soci només rebrà el logo.

Amb aquesta nova promoció exclusiva els socis podran tenir els colors blaugrana al seu telèfon mòbil.

SERVEIS

902 1899 00
www.fcbarcelona.cat

SEU SOCIAL
Tel: 902 1899 00 · Fax: 93 411 22 19
Avinguda d'Arístides Maillol, s/n
08028 Barcelona

OFICINA D'ATENCIÓ AL BARCELONISTA (OAB - Camp Nou)
oab@fcbarcelona.cat
HORARIS
> De dilluns a dissabte, de 9 a 21 h.
Diumenges de Lliga, des de dues hores abans del partit.

TAQUILLES
HORARIS
> Taquilles principals (accés 14)
De dilluns a dijous, de 9 a 13.30 i de 15.30 a 18 h.
Divendres, de 9 a 14.30 h.
Dissabtes (només quan hi ha partit) de 9 a 13.30 h.
> Taquilles Boulevard (accessos 7/9)
De dilluns a dissabte, de 10 a 18.15 h.
Diumenges de 10 a 14.15 h.
> Taquilles del camp (a la zona dels gols)
Des de les 11 h fins que comença el partit.

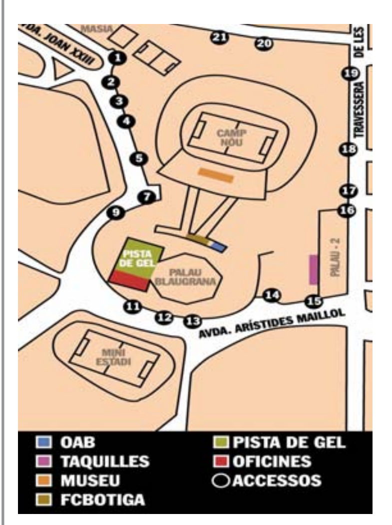
MUSEU FC BARCELONA (gratuït per als socis)
museu@fcbarcelona.cat
> De dilluns a dissabte de 10 a 18.30 h - Tour Camp Nou fins les 17.30 h.
Diumenges i festius de 10 a 14.30 h - Tour Camp Nou fins les 13.30 h.
L' 1/1, 6/1 i 25/12, romandrà tancat. Aparcament gratuït.
PREUS
> Socis del FC Barcelona: l'entrada al Museu i al Tour de l'estadi és gratuïta.
Públic: Museu 8,50 euros i Museu + Tour estadi 13 euros.
Infantil (fins a 13 anys): Museu 6,80 euros i Museu + Tour estadi 10,40 euros.
Penyes, jubilats i estudiants: Museu 6,80 euros i Museu + Tour estadi 10,40 euros.

CENTRE DE DOCUMENTACIÓ I ESTUDIS FCB
centre.documentacio@fcbarcelona.cat
L'accés és lliure. El públic, però, l'ha de concertar al telèfon: 93 496 36 12.
HORARIS
> Atenció al públic: De dilluns a dijous de 10 a 14 i de 16 a 18.30 h.
Divendres de 10 a 15 h.
Partits de Champions al Camp Nou: de 10 a 13 h.
Tancat: Dijous Sant i 31 de desembre tot el dia; 5 de gener, 23 de juny i 24 de desembre tancat per la tarda.

FCBOTIGA (5% descompte socis, 10% Botiga Online)
fcbotiga@fcbmerchandising.com
Tel: 93 409 02 71
HORARIS
> De dilluns a divendres de 10 a 19 h.
Dissabtes, diumenges i festius de 10 a 14 h.
Els dies de partit al Camp Nou estarà oberta fins a l'inici del partit.

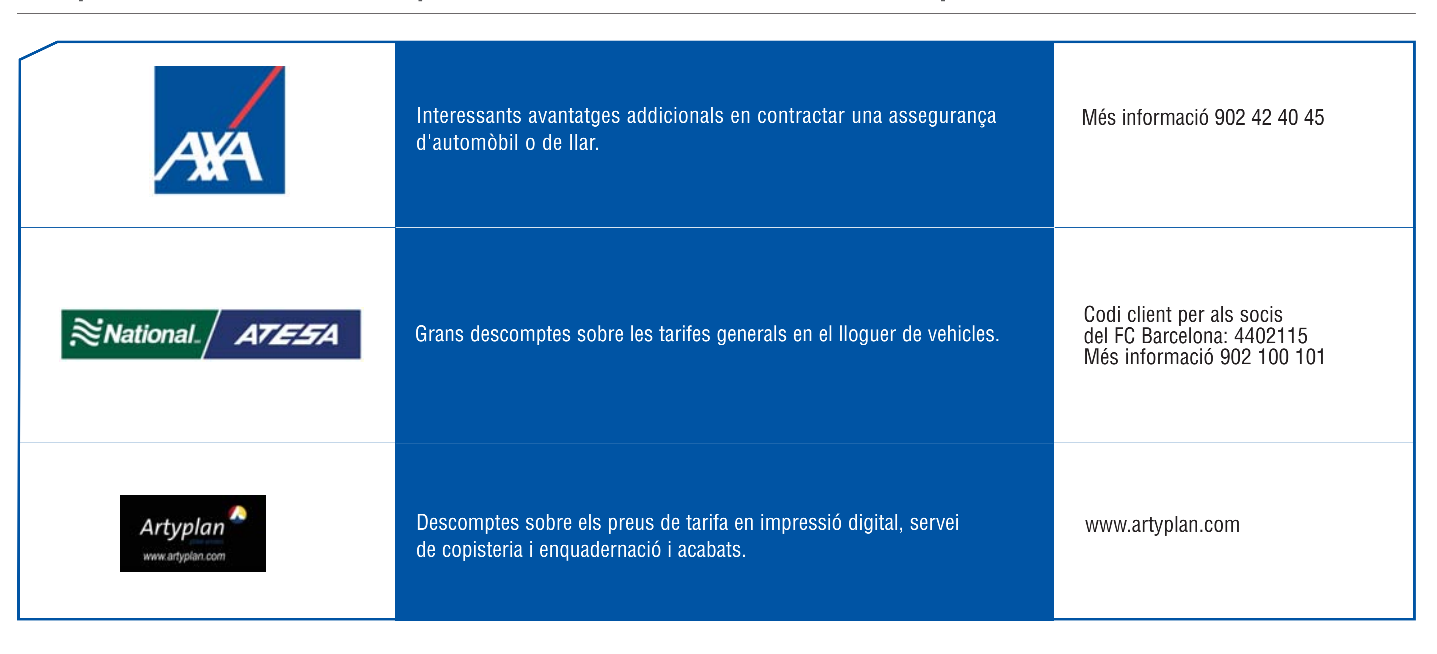
PISTA DE GEL (25% descompte socis)
pistadegel@fcbarcelona.cat
HORARIS
> De dilluns a dijous de 10 a 14 i de 16 a 18 h.
Divendres de 10 a 14 i de 16 a 20 h.
Dissabtes, diumenges i festius de 10.30 a 14 i de 17 a 20 h.
PREUS (l'entrada inclou el lloguer dels patins):
> Socis FC Barcelona 7,50 euros; Públic 10,50 euros.

NOTA: Per patinar és obligatori l'ús de guants. Se'n poden llogar a les instal·lacions de la Pista de Gel.

ELS DESCOMPTES PER ALS SOCIS

Els socis tenen avantatges en la compra o utilització dels serveis de patrocinadors i empreses col·laboradores. Treu partit al teu carnet!

AXA	Interessants avantatges addicionals en contractar una assegurança d'automòbil o de llar.	Més informació 902 42 40 45
National / ATESA	Grans descomptes sobre les tarifes generals en el lloguer de vehicles.	Codi client per als socis del FC Barcelona: 4402115 Més informació 902 100 101
Artyplan www.artyplan.com	Descomptes sobre els preus de tarifa en impressió digital, servei de copisteria i enquadernació i acabats.	www.artyplan.com

ACORDS

Clínic Sant Cugat Centre Mèdic i Estètic	Descomptes entre 20-40% en tractaments làser, medicina estètica, cirurgia plàstica, nutrició i dietètica, odontologia estètica i blanquejaments i implantologia capil·lar	Més informació 93 675 14 80 www.clinicsantcugat.com
SABORBIANCHI.COM	Emporta't una màquina de cafè d'última generació (valorada en 200 €), per la compra del primer lot monodosi de cafè i te, per només 59 €.	Truca al 902 222 216 o visita www.saborbianchi.com/fcb
VALLNORD	10% forfet hivern i una sessió de jump gratuïta (excepte del 25 desembre al 6 de gener)	Amb el carnet de soci
PALAU MÚSICA CATALANA BARCELONA	En les visites guiades 2x1 en el preu de les entrades	Amb el carnet de soci

ACTUALITZA LES TEVES DADES

Has canviat d'adreça?
T'has canviat l''e-mail' o el mòbil?

Que no se t'escapi res!
No oblidis que pots estar deixant de rebre informació oficial important del club o avantatges exclusius com els que ofereixen la Revista Barça, el butlletí electrònic i els sms gratuïts, entre molts altres.

Com fer-ho?
És molt fàcil. Hi ha tres maneres d'actualitzar les teves dades: trucant al telèfon del club, el 902 1899 00, enviant un correu electrònic a l'adreça oab@fcbarcelona.cat o bé anant personalment a l'Oficina d'Atenció al Barcelonista.

Vint-i-dos tios se l'estan jugant per tu i no penses fer res?

Com s'hi entra »
www.bwin.com és la porta per viure grans emocions.

Registra't »
És molt fàcil. Només has de seguir uns passos molt senzills i ja podràs gaudir de tota l'emoció de ***bwin***.

Tots els esports »
Futbol, tennis, bàsquet, Fórmula 1... Aquí trobaràs l'oferta d'apostes més àmplia d'Europa.

Les quotes més interessants »
En aquest espai trobaràs els partits més destacats amb les quotes corresponents per fer les teves apostes.

« Ingressos / Pagaments
Amb ***bwin*** tindràs una seguretat i una transparència totals en tots els teus ingressos i pagaments.

« Bitllet d'apostes
Quan facis la teva aposta, aquí t'apareixerà la quantitat apostada i el possible guany.

« Bo amistat
Recomana ***bwin*** als teus amics i rebràs 10 euros al teu compte d'apostes. Els teus amics també rebran el mateix bo.

« Apostes L!VE
Prepara't per gaudir en directe de la màxima emoció.

Segueix la informació al moment amb vídeos en directe, xat, actualitzacions constants de l'esdeveniment esportiu, etc. Tot el que necessites per apostar en temps real.

play for real

bwin web d'apostes esportives autoritzat pel **FC Barcelona**

NIKE PRO
L´ARMA
SECRETA
DEL BARÇA
NIKEPRO.COM